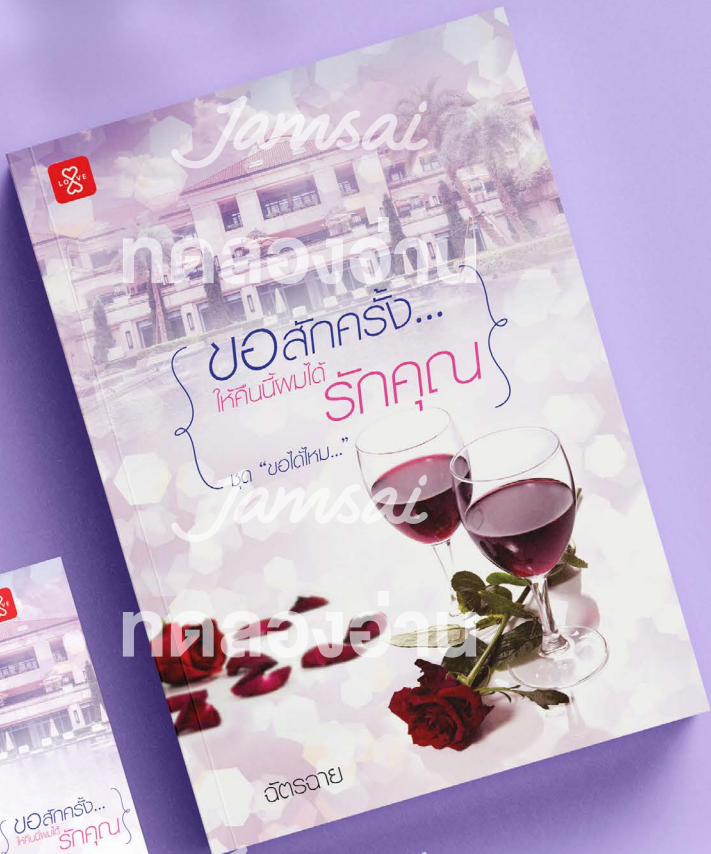

ขอสักครั้ง...
ให้คืนนี้ผมได้
รักคุณ
ชุด “ขอได้ไหม...”

ฉัตรฉาย

ขอสงวน

ขอสงวน

Jamsai

ขอสงวน

"นี่คุณ!"

ขณะที่กีรณากำลังยืนนิ่งงันด้วยความตกตะลึงอยู่นั้น อีกฝ่ายก็หันกลับมาเจอเธอ เขาชะงักไปหลายวินาทีราวกับตกใจที่เห็นเธอ หญิงสาวเดาว่าเขาคงไม่คิดว่าเธอจะออกมาตอนนี้ และเขาคงไม่ต้องการให้เธอได้ยินบทสนทนาเมื่อครูเป็นแน่ ปฏิกิริยาของชายหนุ่มบอกได้ชัดว่าเขามีเรื่องปิดบังเธอและเขาไม่ใช่เซ็กซี่จริงๆ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้นกีรณาก็รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไร แต่ที่แน่ๆ คือเธอรู้สึกแยเหลือเกิน

เมื่อคืนนี้เธอเพิ่งจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเขาด้วยความเต็มใจเพราะคิดว่าทั้งเขาและเธอต่างมีใจให้กันและกัน แล้วทั้งคู่ก็เต็มใจจะศึกษาดูใจกัน แต่มาตอนนี้...เขากลับกลายเป็นใครก็ไม่รู้ซึ่งเธอไม่เคยรู้จักเขาเลย แล้วเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้มันก็เหมือนกลายมาเป็นเรื่องหลอกลวงทั้งสิ้น

'ผมรักคุณ...'

เขาโกหก!

กีรณาไม่รู้เลยว่าสิ่งที่ออกจากปากเขาอะไรคือความจริงกันแน่
หรือว่า...ทั้งหมดมันจะเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ!

ขอสักครู่... ให้คือนี้นิยามได้รักคุณ ชุต ขอได้ไหม...

ฉัตรฉาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2571-0

ภาพประกอบ Dawid Mazur / Shutterstock.com

zhu difeng / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ยินดีต้อนรับเข้าสู่เดือนกุมภาพันธ์ค่ะ เมื่อเดือนแห่งความรักมาถึงแบบนี้ LOVE ก็ไม่พลาดมีหนังสือใหม่มาให้ห่านักอ่านได้ฟินกันเช่นเคย คราวนี้ 'นั้ตรฉาย' นักเขียนมากฝีมือของแจ่มใสกลับมาอีกครั้งพร้อมกับผลงานเรื่องล่าสุด 'ขอสักครั้ง... ให้คืนนี้ผมได้รักคุณ' ซึ่งอยู่ในชุด 'ขอได้ไหม...' ที่นักอ่านหลายคนอาจเคยสัมผัสความหวานชวนฟินกันมาแล้วใน 'ขอชิมสักคำ... ได้ไหมคนดี' ของ Andra ถึงจะอยู่ในชุดเดียวกันแต่นักอ่านทุกท่านสามารถอ่านแยกเล่มได้ แต่เลิฟบอกเลยว่าถ้าอ่านทั้งสองเล่มก็จะฟินมากขึ้นแน่นอน

'ขอสักครั้ง... ให้คืนนี้ผมได้รักคุณ' เป็นเรื่องราวของ 'กัรรณา' สาวสวยชีวิตตกอับ ที่ความซวยพากันเรียงหน้าเข้ามาทักทายเธอไม่หยุด และดูเหมือนโชคชะตาจะไม่ยอมปล่อยให้มีความสุขง่าย ๆ แม้จะย้ายมาทำงานไกลถึงสตูล เมื่อ 'ฉาน' เจ้านายคนใหม่บังเอิญไปได้ยินคำอธิษฐานว่าเธออยากจะได้ 'เซซซึ้' ชายหนุ่มแสนดีที่เคยเข้ามาช่วยเธอไว้เป็นสามี ทั้งที่กัรรณาก็แค่พูดเล่นอยากจะทำหายสิ่ง (ที่เค้าวากันว่า) ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

เขาที่ทั้งเจ้าเล่ห์แสนกลวางแผนกีดกันเธอออกจากน้องชายฝาแฝดของตน ด้วยวิธีที่แสนจะร้ายกาจเกินกว่าจะรับได้ งานนี้กัรรณาจะไม่ยอมรับข้อกล่าวหาที่คนใจดำอย่างเขาขยัดเหยียดให้เด็ดขาด! แล้วเรื่องราวความรักของพวกเขาทั้งสอง (สาม) คนจะลงเอยอย่างไร LOVE เชื่อว่าตอนนี้ทุกคนคงอยากจะลุ้นไปกับพวกเขาไปแล้ว ขอเชิญนักอ่านทุกท่านเปิดหน้าถัดไปแล้วมาเอาใจช่วยกัรรณาไปพร้อมๆ กันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะโอ๊ะ' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดา โดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

กระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รัฐเอื้อ) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัฟเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์เมื่อสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่ได้คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะคะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ๊ะรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีมีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอบคุณทีมงานและแจ่มใสที่ให้โอกาสดีๆ ขอบคุณคณาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้ค่ะ

สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ตามนี้ค่ะ

อัฟนิยาย : http://my.dek-d.com/hideko_chan/

แฟนเพจ : <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai>

ทวิตเตอร์ : http://twitter.com/Hideko_Sunshine

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ ดวงตกรกภูมิ

เธอ...หมายปองน้องชายฝาแฝดของเธอ
แต่...กลับ 'ได้' เขามาแทน!
เขา...ก็ดักเธอจากน้องชายฝาแฝดของตน
แต่...กลับ 'ได้' เธอซะเอง!

สองสัปดาห์ก่อน

ขณะยืนรอ 'ธีรัช' อยู่ใต้คอนโดย 'กัณณา' ก็ขมวดคิ้วเบาๆ เมื่อโทรหาคนรักแล้วอีกฝ่ายไม่ยอมรับสายต่างๆ ที่นัดกันไว้ว่าคืนนี้ทั้งสองจะทำอาหารทานด้วยกันเป็นการฉลองตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายชายที่เขาเพิ่งได้รับ นี่เธอโทรหาแฟนหนุ่มสองครั้งแล้ว แต่เขาก็ไม่มีแว่วว่าจะรับสายเธอเลย

หรือว่าจะแอบหน้าอยู่

กัณณาคิดกับตัวเองก่อนจะตัดสินใจใช้คีย์การ์ดที่ธีรัชเคยให้ไว้ไปสแกนประตูทางเข้าคอนโดย เพื่อเปิดมันเข้าไปเองต่างๆ ที่ปกติจะรอให้เขาลงมารับ แม้ว่าเขาจะให้คีย์การ์ดไว้ก็ตาม แต่เย็นนี้เธอซื้ออาหารสดเข้ามาจนเต็มไม้เต็มมือทำให้อดทนยืนรอให้เขาลงมารับไม่ไหวแล้ว

เมื่อก้าวเข้าไปในคอนโดฯ หญิงสาวก็ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่หมายขณะที่
ในใจคิดว่า จะแสดงความยินดีกับคนรักด้วยคำพูดอย่างไรบ้าง...

ธีรัชเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย อายุมากกว่าเธอสามปี เมื่อครั้งที่เธอยัง
เรียนอยู่ทั้งสองคนเจอหน้ากันแบบผ่านๆ เพราะอยู่คนละรุ่น แต่แล้วก็
เหมือนพรหมลิขิตชักพาให้เธอกับเขาได้กลับมาพบกันอีกครั้งในงาน
คืนสู่เหย้าเมื่อปีที่แล้ว และเขาก็เพียรจีบก็รณจนเธอตัดสินใจคบกับเขา
เมื่อสามเดือนที่ผ่านมา

แม้จะยังไม่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน แต่เธอก็คาดหวังกับความสัมพันธ์
ครั้งนี้

หญิงสาวยิ้มกับตัวเองเมื่อนึกถึงคนรัก พอเดินมาถึงหน้าห้องเธอก็ใช้
คีย์การ์ดสแกนประตูก่อนจะเปิดเข้าไป ทว่า...เพียงแค่ประตูเปิดออกรอยยิ้ม
บนใบหน้าดงามก็ค่อยๆ เลือนหาย

ก็รณตัวชาจนปล่อยถุงอาหารสดในมือร่วงลงพื้น ทำให้คนที่กำลัง
วิ่งรกกันบนโซฟารู้ตัวจนรีบผละออกจากกันแทบไม่ทัน และอารมณ์แห่ง
กามาเหมือนถูกกดสวิตช์หยุดไว้โดยฉับพลัน!

ธีรัชรีบดึงกางเกงที่กองอยู่บนข้อเท้าขึ้น ในขณะที่ฝ่ายหญิงก็รีบ
เลื่อนกระโปรงที่ถูกถลกขึ้นมากองไว้บนตักเพื่อเปิดทางให้เขาละเลงบทรัก
ลงอย่างรวดเร็วก่อนที่จะทั้งสองคนจะมองก็รณหน้าตาตื่น

หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าตอนเธอใช้คีย์การ์ดสแกนหน้าประตูพวกเขา
คงวิ่งรกกันจนไม่ได้ยินเสียงอื่นใด แต่ก็ดี...เพราะมันทำให้เธอสามารถ
จับได้คาหนังคาเขาว่าชายหนุ่มกำลังนอกใจเธอ!

'ก็มาได้ไง...'

ธีรัชถามเหมือนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรได้ดีกว่านี้อีกแล้ว

'พี่นี่ดกก็ไว้ไม่ใช่หรอคะ'

ก็รณตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบแม้ว่าเธอจะโกรธจนใบหน้าแดงก่ำและ

ต้องกำหัดแน่นเพื่อสะกดความเดือดดาลไว้ ผู้ชายคนนี้เพียรจับเธอ
แทบตาย ทำทุกอย่างเพื่อให้เธอตกลงคบกับเขา พร้าพูดว่ารักเธอคนเดียว
สัญญาว่าจะรักและดูแลเธออย่างดี แต่แค่สามเดือน... เขาก็นอกใจเธอแล้ว
นี่ยังดีที่เธอยังไม่ใจอ่อนยอมตกเป็นของเขา ไม่อย่างนั้นเธอคงจะ
เจ็บใจยิ่งกว่านี้

'นี่ขนาดหนักก็เอาไว้พียงกล้านัดผู้หญิงมาเรีกรักกันในห้อง 'ไม่รู้วากล้ามาก
หรือหื่นจนทำให้สมองฝ่อกันแน่นะคะ' กิรณาเหยียดยืมดูแคลนก่อนจะ
ปรายตาไปมองคู่ขาของเขา ถ้าเธอจำไม่ผิด... อีกฝ่ายน่าจะเป็นลูกน้อง
ในแผนกของธีรัช และหล่อนก็น่าจะรู้ตัวว่าธีรัชคบกับเธอ

รู้ว่าผู้ชายมีแฟนแล้วแต่ก็ยังมานอนกับเขาเนี่ยนะ!

กิรณาคิดในใจด้วยความกรุ่นโกรธ แต่เธอจะไม่โทษฝ่ายหญิง เพราะ
ถ้าคนของเธอจิตใจมั่นคงและรักเธอจริงก็คงจะไม่ไปยุ่งกับผู้หญิงอื่น...
เรื่องแบบนี้ตบมือข้างเดียวไม่ดังหรอก

'ก็เธอให้พี่สิไม่ได้ เขาถึงได้หาจากคนอื่นไง'

ผู้หญิงคนนั้นเห็นว่าธีรัชทั้งอึ้ง ทั้งรู้สึกลึกซึ้ง และเกรงใจกิรณาจนพูด
ไม่ออกก็เลยออกโรงพูดเอง เพราะเธอแอบรักธีรัชมานานแล้ว แต่กิรณา
นั้นแหละที่แย่งเขาไปจากเธอ

'อ้อ! ฉันต้องขอบคุณเธอสินะที่มาเป็นของเล่นแก้ขัดให้เขา'

กิรณาถอดอกมองหน้าอีกฝ่ายพร้อมรอยยิ้มหยันที่มุมปาก จากที่
ตอนแรกเธอจะว่าจะไม่เล่นงานฝ่ายหญิงแล้ว แต่ในเมื่อหล่อนเสนอหน้า
พูดขึ้นมาเอง กิรณาก็ยอมไม่ได้เหมือนกัน

'พอกับแม่เธอคงภูมิใจเนอะที่ลูกสาวเสนอตัวมานอนกับแฟนชาวบ้าน
แก้ขัด'

'นี่เธอ!'

ฝ่ายนั้นโกรธจนตัวสั่นเมื่อถูกตอกหน้าอย่างเจ็บแสบ หล่อนง้างมือ

ตรงเข้ามาหาภิรณามายจะตบหน้าให้สาสมกับความปากดี ทว่า...ภิรณา
'ไวกว่าเพราะเธอกำหมัดแล้วชกเข้าหน้าฝ่ายนั้นเต็มๆ

ผัวะ! ผัวะ!

'โอ๊ยยยย!'

ทั้งคนรักทั้งมือที่สามต่างร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อเจอหมัดของ
ภิรณาเข้าไป เธอไม่ได้ชกแค่ผู้หญิงคนนั้นแต่ยังชกวิธีชกที่กำลังจะเข้ามาห้าม
ด้วย เพราะเธอจะไม่ปล่อยให้พวกเขารุมเธอเด็ดขาด

'จากนี้ไม่ต้องเสนอหน้ามายุ่งกับชีวิตฉันอีกนะ...ผู้ชายเฮงชวย!'

หญิงสาวก็ลงเก็บถุงอาหารสดขึ้นมาด้วยความเสียดาย แล้วเดินจากไป
โดยไม่เหลียวหลัง ปล่อยให้สองคนนั้นยืนกุมขมุกที่ถูกชกจนเลือดกำเดาไหล
อยู่ในห้อง...คืนนี้อาหารสดที่ตั้งใจซื้อมาทดลองตำแหน่งใหม่ของวิธีชกได้
กลายเป็นอาหารอันโอชะที่เธอจะได้ฉลองความโสดให้กับตัวเองแทน!

สัปดาห์ก่อน

หลังจากที่ถูกต่อยวันนั้นวิธีชกกับคู่ชาก็ไม่กล้ามายุ่งเกี่ยวกับภิรณา
อีกเลย แม้หญิงสาวจะยังโกรธแต่เธอก็ขอบคุณทั้งสองคนที่ไม่ทำตัวเหมือน
พวกตัวร้ายในละครที่จ้องราวักินไม่เลิกรา พอเธอบอกเลิกแล้วก็จบกันไป
จริงๆ แต่น่าแปลก...ที่เธอกลับไม่รู้สึกละอายหรือเสียใจหรือเสียตายวิธีช

อาจเป็นเพราะเธอยังไม่ได้หลงรักเขาอย่างจริงจัง แต่ตกลงจะคบกัน
เพราะเห็นแก่ที่เขาเพียรจีบเธอมานานก็ได้ และความรู้สึกที่ยังค้างคั่งอยู่
ในใจก็มีเพียงแต่ความโกรธเท่านั้น

ชีวิตของภิรณาเหมือนจะกลับมาเป็นปกติ แต่ความช่วยเหลือก็ยังตามติด
ชีวิตเธอไม่เลิก หนึ่งในสัปดาห์ต่อมา 'การันต์' น้องชายคนเดียวของเธอก็
มีเรื่องต๋อยตีกับคู่่อริจนต้องเข้าโรงพยาบาล

'แม่มีงมา...'

'พศิน' เพื่อนสนิทของการ์นต์กระซิบบอกคนที่เพิ่งรู้สึกตัวเมื่อเห็น
กิริณาใส่หน้ากากเข้ามาในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง หน้าตา
ทั้งสองหนุ่มดูเกรงกลัวและหงอมาก แม้กิริณาจะเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ แต่ด้วย
ความที่เธอต้องดูแลการ์นต์มาเพียงลำพังทำให้เธอดูยิ่งกว่าแม่เสียอีก

'เอาอีกแล้วนะการ์นต์!'

กิริณาเดินมาหยุดข้างเตียง ไม่มีคำปลอบใจ หรือท่าทีปลอบโยนกับ
คนเจ็บที่ตามตัวมีรอยแผลและบนศีรษะถูกไม้ตีหัวแตกเย็บหลายเข็มจนต้อง
พันผ้าก๊อซเอาไว้ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่น้องชายเกเรของเธอไปมีเรื่อง
มีราวกับคู่อริ แต่มันหลายครั้งจนเธอเอือมระอาที่จะพูดแล้ว

ห้วงมันก็ห้วงอยู่หรอก แต่เธอเหนื่อยใจกับน้องชายเหลือเกิน

'พวกไอ้ 'ฤษัษ' มันมาหาเรื่องก่อน ผมกับไอ้การ์นต์พยายามเลี่ยงแล้ว
นะเจ้'

พศินกลัวเพื่อนจะโดนต่อก็เลยออกตัวพูดแทน เอาจริงๆ ที่การ์นต์ต้อง
เจ็บหนักก็เพราะไปช่วยพศินนี่เอง เขาเป็นคนหัวอ่อน ยอมคน และ
ค่อนข้างซื่อซลาด พวกของฤษัษซึ่งเป็น 'ขาใหญ่' ในซอยจึงมักจะหาเรื่อง
กลั่นแกล้งเขาอยู่บ่อยๆ จนการ์นต์ต้องไปช่วยเสมอทำให้ฤษัษหมั่นไส้การ์นต์

ระยะหลังๆ ฤษัษมักจะหาเรื่องพศินเพื่อให้การ์นต์ไปช่วย จะได้หาเรื่อง
ต่อยตีการ์นต์จนเจ็บหนัก แล้วการ์นต์ก็ดันเป็นคนเลือดร้อน ผู้คน กล้าได้
กล้าเสีย และยอมเจ็บตัวดีกว่ายอมก้มหัวให้ใคร แม้จะพยายามอดทน
อดกลั้นเพื่อไม่ให้มีเรื่องกับพวกของฤษัษ แต่พอถูกเย้ยหยันเข้าก็ทนไม่ได้
ทุกที

'เพราะแกหรือเปล่านั้นที่ทำให้มันมีข้ออ้างมาหาเรื่อง'

กิริณาตอกกลับไปอย่างรู้สถานการณ์ทำให้พศินถึงกับพูดไม่ออก...
เมื่อหลายปีก่อนยาเสพติดระบาดเข้ามาในซอยหมู่บ้าน ตอนนั้นพศินกับ
การ์นต์อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ พศินถูกดึงเข้าไปเป็นลูกน้องของฤษัษ

จนติดยาและเกือบจะกลายเป็นพ่อค้ายาเสพติดรายย่อยไปแล้ว แกรมยังจะตั้งการันต์เข้าไปด้วย แต่ยั้งดีที่น้องชายของเธอ... แม้จะเกรงอยู่เนื่องนิตย์ แต่ยังไม่โง่งจนหลงเข้าไปพัวพันกับยาเสพติด

หญิงสาวพอจะรู้ว่าฤกษ์อยากตั้งการันต์ไปเป็นลูกน้อง เพราะการันต์เป็นคนอธฺยาศัยดี มีน้ำใจกับเพื่อนและรุ่นน้องจนเป็นที่รักของกลุ่มวัยรุ่นชายในซอย อีกทั้งยังเป็นคน 'ใจถึง' และฉลาด

หากได้ไปเป็นลูกน้องจะช่วยงานฤกษ์ได้มาก ดังนั้นเพื่อ 'ตัดไฟแต่ต้นลม' ก็รีบแจ้งแจ้งตำรวจไปจับลูกน้องของฤกษ์ตอนที่พวกมันนัดส่งยา และตำรวจเกือบจะสาวไปถึงตัวฤกษ์แล้ว ทำให้ฤกษ์โกรธมากจนถึงขั้นประกาศว่าจะจับก๊วนมาทำเมียในสักวันหนึ่ง

ถึงกระนั้นเธอก็ไม่เกรงกลัวเพราะรู้ว่าฤกษ์ใหญ่แค่นั้นแหละ 'ผมก็พยายามหาเงินไปคืนมันอยู่'

พศินบ่นอุบอปปอย่างรู้สึกผิด เพราะเคยหลงไปติดยาอยู่พักหนึ่งทำให้ติดหนี้ฤกษ์ แม้ปัจจุบันจะเลิกแล้วแต่ฝ่ายนั้นก็ยังใช้เรื่องเงินเป็นข้ออ้างในการตามรวีจนการันต์ซึ่งเป็นเพื่อนที่สนิทกันตั้งแต่เด็กและคอยช่วยเหลือกันมาตลอดต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

ใจจริงพศินก็อยากใช้หนี้ให้จบๆ ไป แต่ด้วยความที่ครอบครัวมีอาชีพเปิดร้านขายของชำ ฐานะค่อนข้างลำบาก และเขาก็ยังเรียนไม่จบก็เลยยังไม่มีเงินไปให้ฤกษ์ ต่อให้จะเป็นเงินแค่หลักหมื่นก็ตาม ครั้นก๊วนกับการันต์จะช่วยออกเงินให้ก็ไม่มีปัญญาเช่นกัน

หลังจากบิดาและมารดาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตอนที่หญิงสาวยังเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง ก๊วนก็ต้องส่งเสียตัวเองกับน้องชายเล่าเรียน และยังต้องหาเงินใช้หนี้ที่บุพการีนำบ้านไปจำนองไว้อีกต่างหาก เพราะถึงแม้พวกท่านจะทำประกันชีวิตเอาไว้แต่ก็ได้เงินไม่มากนัก

สองพี่น้องต้องช่วยกันทำงานพิเศษมาโดยตลอด เพราะพวกเขาไม่มี

ญาติที่โหมมาคอยช่วยเหลือจนเจอได้ และด้วยความที่กลายมาเป็นหัวหน้าครอบครัวนี้เองที่ทำให้ก็รณาดูเหมือนแม่คนที่สองของการันต์ทั้งๆ ที่อายุเพิ่งจะยี่สิบห้าปี และห่างจากการันต์แค่สามปีเท่านั้น

ปีนี้จะเรียนจบกันแล้ว รีบหางานทำ รีบหาเงินไปคืนมันให้ได้ก็แล้วกัน มันจะได้ไม่มีข้ออ้างมาวุ่นวายกับพวกแกสองคนอีก' ก็รณาดูอย่างไม่วៃหน้า ทั้งเพื่อนสนิทของน้องชายและน้องชายของตนเอง 'แกเองก็เหมือนกัน อย่าเบรี่ยวให้มันมากนัก รู้อยู่ว่าพวกนั้นมันมหาหุ่ เลี้ยงได้ก็เลี้ยงเหอะ'

'ผมรู้แล้วนะ'

ตอบอย่างนี้ทุกที...

ก็รณาคิดในใจก่อนจะถอนหายใจเอือกใหญ่ด้วยความเหนื่อยหน่าย

'แล้วคิดยังไงหามกันเข้าโรงพยาบาลเอกชน มันแพงไม่รู้หรือใจรอบนี้ไม่ต่ำกว่าหมื่นแน่ๆ'

'โห! ห่วงน้องบ้างเหอะเจ้า'

การันต์โวยวายเมื่อพี่สาวพูดถึงเรื่องเงิน เขาอดคิดไม่ได้ว่าที่ก็รณารีบมาโรงพยาบาลคงไม่ได้เป็นห่วงเขา แต่อยากตามมาค่าที่เขาทำให้อีกฝ่ายต้องจ่ายค่ารักษาเป็นเงินนับหมื่น

'ฉันไม่ได้บอกให้แกไปตีกับพวกนั้นสักหน่อย'

ก็รณาทำตาตุ๋นน้องชาย ห่วงก็ห่วงอยู่หรอก แต่เธอก็เป็นห่วงเงินในกระเป๋าด้วย เดือนนี้หญิงสาวคงได้เอาเงินเก็บเพื่อใช้ในยามฉุกเฉินที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดมาจ่ายค่ารักษาพยาบาลการันต์อีกตามเคย

'ผมกลัวไอ้กันต์มันตายนี้เจ้า ตอนนั้นมันโดนตีจนหัวแตกเลือดอาบผมก็เลยรีบพามันมาโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด' พตินบอหน้าตาเหมือนจะร้องไห้ รู้สึกผิดที่ทำให้ 'เจ้าใหญ่' ต้องเสียเงินหมื่น

'คราวหน้าพาเข้าโรงพยาบาลรัฐก็พอ ถ้ามันเสียเลือดจนตายก็ให้มันตายไป จะได้รู้ว่าไม่ต้องไปตีกับใครอีก' ไม่พูดเปล่าแต่ก็รณายังหยิกแขน

คนเจ็บจนอีกฝ่ายร้องโอดโอย

'เจ้! โหดร้าย! ผมเจ็บอยู่นะไว้อย' การันต์โอดครวญ

'เจ็บก็จำไว้ชะบังสิ! คราวหลังจะได้ไม่ไปมีเรื่องอีก ให้นอนโรงพยาบาลคืนเดียวพอนะ 'ไม่มีเงินจ่ายแล้ว' ก็รณย้าเรื่องเงินอีกครั้งทำให้การันต์ถึงกับกลอกตามองบน

ในใจเขาคิดไปว่า...น้องเจ็บเจียนตายแล้ว แต่เจ้แม่งยังจะงกอีก!

บ่ายวันนี้

พอการันต์ออกจากโรงพยาบาลมานอนพักผ่อนที่บ้านได้สองวันเขาก็สามารถไปเรียนและไปทำงานพิเศษได้ตามปกติ ก็รณค้อยสบายใจขึ้นและหวังว่าจะได้กลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติเหมือนชาวบ้านเขาสักที แต่มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะความชวยยังตามติดชีวิตเธอราวกับกลัวว่าเธอจะสุขสบายเกินไป

'ไม่นานก็เกิดเรื่องขึ้นอีกจนได้!

'คุณธรเรียกจ๊ะ'

เลขาฯ สาวใหญ่ของ 'ภพธร' ผู้ควบตำแหน่งเจ้าของบริษัทและหัวหน้างานเดินมาตามกิริณาทີโตะเพื่อให้หญิงสาวเข้าไปพบในห้องทำงานส่วนตัว ทำให้เธอขมวดคิ้วเบาๆ ด้วยความสงสัย

'ก็ก็ส่งแผนโปรโมตสินค้าให้คุณธรแล้วนี่คะ เขาจะเรียกก็ไปทำไมอีก'

กิริณามองหน้าเลขาฯ สาวใหญ่ด้วยความสงสัย เธอทำงานตำแหน่งประชาสัมพันธ์ในบริษัทนำเข้าและจัดจำหน่ายเครื่องสำอางแห่งนี้มาเกือบสามปีแล้วตั้งแต่เธอเรียนจบ แม้ที่นี่จะเป็นบริษัทเล็กๆ แต่ด้วยความที่เธอทำงานเก่งทำให้เจ้านายให้ค่าตอบแทนดี แม้ว่าเขาจะมีท่าทีแปลกๆ กับเธอบ้างก็ตาม

'พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็ไปถามคุณธรเอาเองเถอะ'

'ขอบคุณที่มามีปากนะคะ'

กิริณาลุกจากโต๊ะทำงานแล้วเดินเข้าไปในห้องภรรยาด้วยความสงสัย ในตอนนั้นเธอเห็นเจ้านายหนุ่มใหญ่กำลังนั่งลูกลี้อลูกลนเหมือนรอคอย การมาของเธอแทบทนไม่ไหวแล้ว

'คุณธรรมีอะไรหรือเปล่านั้น'

ร่างบางเดินไปหาเจ้านายถึงที่โต๊ะ อีกฝ่ายจึงเลื่อนเก้าอี้ ออกเพื่อ เปิดทางให้เธอเดินเข้ามาใกล้ๆ เขามองไปทางคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะเหมือนกับ ว่าไฟล์งานที่เขา กำลังเปิดดูพบปัญหา

'งานที่คุณส่งมามีปัญหาอะไร'

'ปัญหาอะไรคะ'

'มาดูนี่สิ'

เจ้านายหนุ่มใหญ่บอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ด้วยความที่เป็นกังวล ว่าตนเองจะทำงานพลาดกิริณาจึงไม่ทันสังเกตท่าที่แปลกๆ ของอีกฝ่าย เธอเดินเข้าไปเพื่อดูไฟล์งานในทันที แล้วตอนนั้นเอง! ภรรยา ก็คว้าร่างเธอ ลงไปนั่งบนตักเขาอย่างรวดเร็วทำให้ร่างบางถึงกับตกใจจนตัวแข็งทื่อ

'ปล่อยนะคะ!'

กิริณาสั่งเสียงแข็งขณะพยายามลุกไปจากตักของเจ้านาย แต่อีกฝ่าย ก็กอดรัดเธอเอาไว้แน่นแถมยังพยายามสูดดมกลิ่นหอมจากพวงแก้มเธอ อย่างหื่นกระหายเหมือนรอเวลานี้มานาน

หญิงสาวเคยสงสัยว่าทำไมอีกฝ่ายถึงได้มองเธอด้วยสายตาแปลกๆ หลายครั้ง แต่ด้วยความที่เจ้านายก็ไม่เคยถึงเนื้อถึงตัวกับเธอมาก่อนทำให้ เธอไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะกล้าลวนลามเธอ

'ผมมองคุณมานานแล้ว คุณก็น่าจะรู้ การที่คุณไม่เคยว่าอะไร แสดงว่าคุณเองก็มีใจให้ผม'

เจ้านายหนุ่มใหญ่พูดด้วยน้ำเสียงแตกพร่าอย่างหื่นกระหาย กิริณา

รู้สึกขยะแขยงเขาอย่างบอกไม่ถูก นี่เขาคิดจะลวนลามลูกน้องในที่ทำงานไม่พอ ยังคิดเข้าข้างตัวเองไปถึงขั้นนั้น

ตัวเขาก็มีลูกมีเมียอยู่แล้วยังจะกล้าคิดอกุศลกับเธออีกหรือ... สารเลวที่สุด!

'อย่าปฏิเสธเลย คุณอยากได้เงินเท่าไร ผมจะให้คุณ'

ภรรยาพูดด้วยความหื่นกระหายเพราะอดทนเก็บความต้องการที่มีต่อภริยาเอาไว้มานานแล้ว แรกทีเดียวเขาพยายามหักห้ามใจ แต่ยิ่งเห็นเธอทุกวันก็ยิ่งปรารถนาในตัวเธอยิ่งขึ้น

หญิงสาวเป็นผู้หญิงร่างเล็ก เธอสูงประมาณหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร แต่เป็นคนรูปร่างเข้ายวนจนน่าใจหาย แม้ไม่เคยเห็นเนื้อตัวภายใต้เสื้อผ้า แต่เท่าที่เฝ้ามองมานานทำให้เขามั่นใจว่าเนินอกเธอน่าจะใหญ่เกินตัวสาวร่างบาง เธอเล็กคอดก๊ว แต่สะโพกผายโค้งงอนน่าสัมผัสอย่างยิ่ง

ภริยาเป็นคนผิวขาวอมชมพู หน้าตาเธอก็ถูกใจภรรยาเป็นที่สุด เธอมีใบหน้าเรียวได้รูป คิ้วโค้งงาม ดวงตาสีดำกลมโตประดับด้วยแพขนตาอันยาวดูหวานซึ่ง จมูกโค้งรับกับทุกส่วนของใบหน้า และริมฝีปากอิมเต็มสีแดงระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาตินั้นก็ดึงดูดสายตาเขาจนอยากกตริมฝีปากลงไปทุกครั้งที่พบเห็น เสียอย่างเดียวกันก็ตรงที่ฝีปากเธอเก่งกล้าขัดกับใบหน้าอ่อนหวานกับร่างบอบบางอรรชรเหลือเกิน

'ฉันไม่เคยมีใจอะไรกับคุณทั้งนั้น ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ!'

ภริยาพยายามดันตัวเจ้านายตันหากลับออกไปด้วยความรังเกียจ แต่เธอยังไม่ทันลุกไปจากตักของอีกฝ่าย ประตูหน้าต่างทำงานส่วนตัวของเขาก็ถูกเปิดออกอย่างรุนแรงก่อนที่ภรรยาของภรรยาจะโผล่หน้าเข้ามาโดยมีพนักงานอีกหลายคนยื่นชะโงกหน้าอยู่ข้างหลังด้วยความอยากรู้อยากเห็น

'ฉันสงสัยอยู่แล้วเชื่อว่าทำไมพักนี้คุณเปลี่ยนไป ที่แท้คุณก็ซุกเมียหน่อยไว้ที่ทำงานนี่เอง!'

ภรรยาชี้หิ้งปราดเข้ามาในห้องก่อนจะกระชากกิริณาดอกห่างจากสามีของตนทั้งๆ ที่หญิงสาวก็ขยับออกมายืนห่างอยู่แล้ว

'หน้าด่าน! เธอก็รู้ว่าเขามีลูกเมียอยู่แล้วยังจะมาเสนอตัวให้เขาอีกนะ'

'พอแล้วคุณ'

ภพธรเห็นว่าเรื่องราวชักจะไปกันใหญ่ก็รีบห้ามไม่ให้ภรรยาโวยวาย เพราะกลัวว่าพนักงานจะเอาไปนินทา แต่นี่เขาก็อับอายจะแย่อยู่แล้ว กิริณาก็ยังไม่ได้ 'พิน' ซ้ำยังจะถูกภรรยาฉีกหน้าอีก

'นี่คุณปกป้องมันนั่นแหละ!'

เมื่อถูกห้ามปรามผู้เป็นภรรยาจึงโกรธจัดจนเดินเข้าไปกระชากต้นแขน กิริณาอย่างรุนแรง

'เธอแอบกินกับผัวฉันมานานแค่ไหนแล้ว เขาถึงได้หลงเธอขนาดนี้'

'นี่คุณ! ฉันรู้ว่าคุณโกรธที่ถูกสามีนอกใจ แต่มีสติสักนิดเถอะ ไม่เห็นหรือว่าฉันพยายามดิ้นรนจากสามีคุณแค่ไหน'

กิริณาดึงแขนออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่ายด้วยความโกรธ

'ก่อนจะกล่าวหาว่าใครเป็นเมียบ่อย... ช่วยเช็กสามีของคุณก่อนด้วยนะคะว่าน่าแย่งหรือเปล่า รวยก็ไม่รวย หน้าตาก็งั้นๆ แถมยังแก้งักอีกต่างหาก อย่าว่าแต่จะแย่งเลย... ให้ฟรีๆ แถมข่าวอีกสองกระสอบฉันยังไม่เอา!'

คำพูดของกิริณาทำให้พนักงานที่แอบฟังอยู่ถึงกับแอบขำคิกคักไปตามๆ กัน แต่กิริณาก็ไม่คิดจะหยุดพูด เธอจะโวยวายให้เจ้านายตั่นหากลับต้องอับอายจนไม่กล้าไปทำอย่างนี้กับผู้หญิงคนไหนอีกเลย เพราะเธอถูกลวนลามก็เจ็บใจพอแล้ว นี่ยังจะถูกกล่าวหาว่าเป็นเมียบ่อยอีก

'ที่สำคัญคนอย่างฉันไม่คิดจะเป็นเมียบ่อยใคร ฉันหาแฟนได้ดีกว่าสามีคุณแน่ๆ ค่ะ อ้อ... แล้วแทนที่จะมากังวลงว่าฉันเป็นเมียบ่อยสามีคุณ ฉันว่าคุณช่วยเช็กข้อมูลให้ดีๆ ก่อนที่จะโวยวายตีกว่านะจะได้ไม่เป็นการ

แหวกหญ้าไหญ่ตื่น เพราะเท่าที่ฟังคุณพูด... สามีคุณก็คงไม่เบาหรือไข่ม้อย'
'ไม่ต้องมาปากดี! ฉันไล่เธอออก!'

เมื่อถึงสี่โมงได้ ภรรยาของเจ้านายหื่นกามก็ชี้หน้ากิริณาเหมือนจะเฉดหัวเธอออกไปจากบริษัทให้ได้ภายในวันนี้ แน่نونว่าคนอย่างกิริณาไม่มีทางเสียศักดิ์ศรีอยู่ต่อ เพราะเธอก็ตั้งใจว่าจะลาออกอยู่แล้ว เรื่องอะไรจะทำงานต่อไปให้หัวหน้าตำหนากลับลวนลามเอาอีก เธอไม่ได้โง่งขนาดนั้น

'ไม่ต้องห่วงหรือหอกะ เพราะถึงคุณไม่ไล่...ฉันก็ตั้งใจจะลาออกอยู่แล้ว' เธอเหยียดยิ้มที่มุมปาก 'แต่ก่อนจะออกไปฉันขอเงินชดเชยด้วยนะคะ ไม่อย่างนั้นเรื่องนี้ไม่จบง่าย ๆ แน่'

พูดจบกิริณาก็เดินออกมาจากห้องนั้น ฝ่ายภรรยาชี้หิ้งทำอะไรเธอไม่ได้ก็ตรงเข้าไปตำท้อและทุบตีสามีเพื่อระบายความโกรธจนพนักงานที่ยืนมองอยู่ต่างอับอายขายหน้าแทน... ส่วนคนที่เคยถูกลวนลามมาก่อนแต่ไม่กล้าพูดก็ถึงกับขอบคุณกิริณาในใจที่ช่วยตำแทนทุกคนจนสาแก่ใจ!

เย็นวันนี้

พอถูกไล่ออกกิริณาก็ไม่ลังเลที่จะเก็บข้าวของออกจากที่ทำงานทันที ส่วนเรื่องเงินชดเชยค่อยกลับไปดำเนินการทีหลังซึ่งเธอมั่นใจว่าตัวเองจะต้องได้เพราะอดีตเจ้านายรู้จักเธอดีว่าหากเขาไม่ยอมง่าย เธอจะสู้จนถึงที่สุด และอย่างน้อยๆ เขาจะถูกประจานในโลกโซเชียลจนต้องอับอาย

ในความช่วยก็ยังมีคนโชคดีอยู่บ้างที่เพื่อนร่วมงานต่างเข้าใจและไม่เชื่อว่าหญิงสาวจะเป็นเมียน้อยใครอย่างที่ถูกกล่าวหา... ทุกคนต่างเสียตยที่ต้องเสียเพื่อนร่วมงานอย่างเธอไป ถึงกระนั้นกิริณาก็ยังแข็งอยู่ดี เพราะอยู่ดี ๆ เธอก็กลายเป็นคนดวงช่วยที่ตกงานอย่างกะทันหัน

ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่จะหางานใหม่ได้

หญิงสาวคิดด้วยความแข็งสู้ขีดขณะเปิดประตูรั้วเข้าไปในบ้าน แม้ว่า

เธอจะเรียนจบมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ อีกทั้งยังมีผลการเรียนในระดับที่ดี แต่ด้วยพิษเศรษฐกิจในปัจจุบันก็ทำให้การหางานดีๆ ไม่ใช่เรื่องง่าย ใจหนึ่งเธอก็เสียดายงานที่บริษัทเดิม แต่อีกใจก็รู้สึกโล่งอกที่ออกจากที่นั่นมาก่อนจะถูกกลวงลามไปมากกว่านี้ ยังดีที่อดีตเจ้านายวางแผนกลวงลามเธอได้ไม่แนบเนียนเธอถึงรอดมาได้

'นั่นไง มาพอดี!'

เสียงที่ดังทักทายมาจากโต๊ะหินอ่อนหน้าบ้านทำให้กิริณาชะงักมือเท้าแล้วขมวดคิ้วมองผู้ชายสองคนที่กำลังเดินเข้ามาหาเธอ หญิงสาวจำได้ดีว่าพวกเขาเป็นใครของ 'เก้าแก้ว' ซึ่งบิดาเธอเคยเอาบ้านไปจำนองไว้ และตกลงกันว่าเธอจะต้องทยอยจ่ายทั้งเงินต้นทั้งเงินดอกทุกเดือน และเธอเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเดือนนี้เลยกำหนดจ่ายมาสามวันแล้ว แต่...อีกฝ่ายถึงขั้นสะเตาะกุกุญแจรั้วหน้าบ้านเข้ามานั่งรอในบริเวณบ้านเลยหรือนี่ยังดีนะที่ไม่ไรร่มารถจนถึงขั้นสะเตาะกุกุญแจประตูบ้านแล้วเข้าไปนั่งรอข้างในบ้าน

'น้องก็...เลยกำหนดจ่ายมาสามวันแล้วนะจะ เก้าแก้วเขาให้มาทาง'

ผู้ชายคนหนึ่งที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตาดีบอกพลางแบมือมาหาแล้วทำหน้ากวนๆ ใส่กิริณา เธอรู้ว่าเขาถูกใจเธอ แต่ที่ไม่กล้าแสดงออกมากกว่าพูดแซวเพราะรู้ว่าเธอมันแสบแค่นั้น...เรื่องที่เขาใจล้าจนพาดำรวจไปจับลูกน้องของถูกซ์ตอนส่งยายยังตราตรึงและเล่ากันไปทั้งซอยจนถึงปัจจุบัน

'ฉันลืมนะจะ พอดีช่วงนี้มีเรื่องยุ่งๆ'

กิริณาแก้มงก๊กก๊ก แม้จะไม่ชอบเวลาที่อีกฝ่ายมองด้วยสายตาทะลุมะเข็ญ แต่อย่างน้อยเวลาที่เธอจ่ายเงินช้ำก็ได้เขาคอยพูดกับเก้าแก้วจนเธอไม่ต้องจ่ายค่าปรับที่จ่ายเลยกำหนด

'อย่าช้าบ่อยๆ นะจะเพราะช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ค่อยดี คนจ่ายช้ำกันเยอะ เก้าแก้วเขาก็เลยคุมเข้ม ถ้าเป็นคนอื่นต้องเสียดอกเพิ่มทุกวันที่จ่ายช้ำนะ แต่เพราะเป็นน้องก็พี่ก็เลยขอเก้าแก้วให้'

'ขอบคุณมากนะจ๊ะ'

ก็คิดว่าพอลงส่งเงินที่เพิ่งกตมาจากตู้เอทีเอ็มเป็นค่าใช้จ่ายประจำเดือนนี้ให้กับอีกฝ่าย ทางนั้นรับไปนับอย่างคล่องแคล่ว เมื่อได้เงินครบตามจำนวนก็ยื่นบิลที่เขียนมาล่วงหน้าส่งให้เธอเพื่อเป็นหลักฐานการจ่ายก่อนจะเดินออกไป ก็ธนาจึงเดินตามไปปิดประตูรั้วและกล่าวขอบคุณซ้ำอีกครั้ง

เงินเกือบหมดกระเป๋าเลย!

หญิงสาวถอนหายใจกับตัวเอง ลับหลังคนทวงหนี้ใบหน้ายิ้มแย้มก็กลับกลายเป็นบึ้งตึงทันที เธอแทบกุมขมับเมื่อพยายามนึกหาวิธีบริหารเงินค่าใช้จ่ายต่างๆ กับจำนวนเงินที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิด

...และทั้งหมดคือทุกเหตุการณ์ที่ทำให้ตอนนี้ก็ธนามานั่งอยู่ในผับ!

ปกติหญิงสาวไม่ใช่ผู้หญิงที่ชอบเที่ยวกลางคืนหรือดื่มเหล้าเข้าผับเลยสักนิด แต่ความเครียดที่สั่งสมบวกกับปัญหามากมายที่รุมเร้าทำให้เธออยากหาทางระบายความเครียดเหล่านั้นบ้าง เห็นใครๆ ก็ว่าสถานที่แบบนี้เป็น 'สถานบันเทิง' บางทีมันอาจจะช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาบ้างก็ได้

ไม่เห็นจะสนุกเลย

ก็ธนาถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่ายขณะยกค็อกเทลแก้วที่สามขึ้นดื่มจนหมดด้วยความเสียดาย เธอตั้งใจว่าจะกลับบ้านแล้วเพราะนั่งต่อก็ไม่หายเครียดหรือผ่อนคลายสักนิด ในหัวเธอยังมีแต่เรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ต้องไปจัดการ แถมเสียงเพลงแดนซ์ที่ตั้งจากรำโพงรอบทิศทางก็สร้างความรำคาญให้เธออย่างมาก นี่ยังไม่รวมถึงสายตาผู้ชายหลายคนที่มีมองเธอด้วยความสนใจอีกต่างหาก

น่ารำคาญ...

ร่างบางบนกับตัวเองก่อนจะคว่ำกระเป๋าคลัตช์ที่วางอยู่ข้างๆ แล้วลุกจากเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์บาร์เพื่อออกจากร้าน ทว่าในตอนนั้นก็มี

ผู้ชายคนหนึ่งเดินมาขวางทางเธอไว้ราวกับรอจ้งหะนี่มานาน วินาทีนั้น
ก็ทราบรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าอาจเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เธอยุ่งยากใจ
อีกแล้ว

เอาเข้าไป! อะไรมันจะช่วยข้าช่วยซ้อนขนาดนี้ ดวงฉันทกนรภุมิ
หรือไง!

บทที่ 1

พรหมลิขิต

หญิงสาวถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่ายแต่พยายามตั้งสติเพื่อรับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าให้ดี บอกตรงๆ ว่าเธอเบื่อที่จะมีเรื่องกับใครและอยากพาตัวเองออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

"ขอทางด้วยนะคะ" กิรณาฝืนยิ้มเพื่อไม่ให้ดูเหวี่ยงเกินไป

"แลกกับเบอร์โทรของคุณได้มั๊ยครับ" ฝ่ายนั้นบอกก่อนจะเอียงคอ มองเธอพร้อมรอยยิ้มจนดูพยายามเป็นหนุ่มหล่อขี้เล่น แต่กิรณากลับมองว่ามันดูกวนประสาทเสียมากกว่า

"อย่าดีกว่าค่ะ ฉันไม่สะดวก"

"งั้นผมก็คงไม่สะดวกที่จะให้คุณเดินผ่านไปทางนี้"

ชายหนุ่มยังไม่ยอมหลบทางง่ายๆ กิรณาจึงแสดงความไม่พอใจด้วยการรกลอกตามองบนใส่เขาไปครั้งหนึ่ง แล้วเธอก็ตัดสินใจหันตัวเดินไปอีกทางแม้ว่าทางนั้นจะมีคนแออัดกว่าก็ตาม

หมับ!

ทว่า... ผู้ชายคนนั้นกลับไม่ยอมให้หญิงสาวเดินออกไปง่ายๆ เขาเอื้อมมือมาคว้าข้อมือเธอไว้อย่างถึอวิสาสะแล้วออกแรงรั้งให้เธอลับไปยื่นเผชิญหน้า

กับเขาในระยะประชิด

"ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ!"

ไม่พูดเปล่า แต่กิริยายังพยายามสลัดข้อมือออกจากการจับกุมของอีกฝ่าย ทว่าฝ่ายนั้นก็ไมยอมปล่อยเธอสักที มิหนำซ้ำยังทำท่าว่าจะกอดเธอเอาไว้อย่างอุกอาจอีกต่างหาก

"อย่าบังคับผู้หญิงที่ไม่เต็มใจสิครับ"

ขณะที่กิริยากำลังหาทางหลุดพ้นไปจากผู้ชายกักขฬะคนนั้นก็มิใช่ผู้ชายอีกคนเข้ามาช่วยเธอเอาไว้ก่อน เขาค่อยๆ ดึงมือผู้ชายคนนั้นออกไปทำให้หญิงสาวมีจังหวะที่จะขยับตัวออกมา และเธอไม่ลังเลที่จะขยับไปหลบอยู่ทางด้านหลังคนที่มาใหม่โดยอัตโนมัติ แม้จะไม่รู้ว่าเขาเป็นใครก็ตาม

แต่การที่เขายื่นมือเข้ามาช่วยในสถานการณ์นี้ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยอย่างบอกไม่ถูก

"แล้วคุณมาอยู่อะไรด้วย"

ฝ่ายนั้นซັกสีหน้าไม่พอใจ แต่พอเลื่อนสายตาไปมองทางด้านหลัง คู่กรณีแล้วเห็นว่ามิใช่ผู้ชายอีกสองคนในชุดดำเหมือนบอดีการ์ดยืนอยู่ก็ถึงกับหน้าซีดในทันที เขายืนเล็กลู่ก้อยู่ไม่กี่วินาทีเท่านั้นก่อนจะยอมถอยออกไปด้วยความเจ็บใจเพราะกลัวว่าถ้ามีเรื่องกันแล้วตัวเองจะเป็นฝ่ายเจ็บหนัก

"ขอบคุณนะคะ ถ้าคุณไม่เข้ามาช่วย ฉันคงแย่แน่ๆ"

หญิงสาวขอบคุณชายหนุ่มจากใจจริง เธอเพิ่งสังเกตว่าอีกฝ่ายเป็นหนุ่มหล่อที่รูปร่างและหน้าตาดูดีมาราวกับนายแบบที่เดินออกมาจากแม็กกาซีนหน้าอก อีกทั้งยังน่าจะเป็นลูกครึ่งไทยกับตะวันตกสักสัญชาติ เพราะหน้าตาเขาเอนเอียงไปทางตะวันตกมากกว่าจะดูเป็นคนไทยเสียอีก

"ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี"

ชายหนุ่มบอกก่อนที่เขาจะพยักหน้าให้กิริมาเบาๆ เป็นเชิงขอตัว จากนั้นก็เดินออกไปหาเพื่อนที่อีกโต๊ะหนึ่งทิ้งให้เธอมองตามแผ่นหลังกว้างไปด้วย

รอยยิ้มประทับใจ...หญิงสาวคิดว่าอย่างน้อยๆ ในความโชคร้าย เธอก็ยัง
โชคดียู่บ้างที่ได้เจอผู้ชายที่เป็นสุภาพบุรุษอย่าง 'เขาคอนนี่'

"อ้อ..."

กีธารู้สึกตัวขึ้นในตอนสายๆ ของวันต่อมา ร่างบางยังคงหลับตาและ
นอนอยู่บนเตียงขณะกำลังยกมือขึ้นคลึงขมับเพราะรู้สึกปวดศีรษะซึ่งเป็น
ผลมาจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปเมื่อคืนนั้นจนทำให้หญิงสาวถึงขั้น
ต้องสาบานกับตัวเองในใจว่าต่อไปเธอจะไม่ดื่มมันอีกแล้ว

ขณะนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียงก็ดังขึ้น
หญิงสาวสบถเบาๆ ด้วยความเซ็งเพราะเธอยังไม่พร้อมจะตื่น

ถึงกระนั้นกีธนั้นก็ควานมือหาโทรศัพท์มือถือทั้งที่ยังหลับตาอยู่
เพื่อหยิบมันขึ้นมารับสาย...นี่ขนาดเธอดื่มไปแค่ไม่กี่แก้วยังรู้สึกมึนศีรษะ
และหลับยาวขนาดนี้ อีกทั้งฤทธิ์แอลกอฮอล์ยังทำให้ปวดศีรษะจนน่าหงุดหงิด
ด้วย 'ไม่รู้ว่าคุณที่ดื่มบ่อยๆ อดทนดื่มมันเข้าไปได้ยังไง

"สวัสดีค่ะ"

หญิงสาวรับสายโดยไม่ลืมตาดูแม้กระทั่งชื่อที่โชว์อยู่บนหน้าจอ

"โห! นี่แกยังไม่ตื่นอีกหรือ"

"ใครอะ"

"อะไรวะ! นี่จำกันไม่ได้แล้วหรือไง"

คำพูดที่ปลายสายใช้แสดงความสนิทสนมและน้ำเสียงก็คุ้นหูมาก
กีธนาใช้เวลานิ่งคิดไม่นานก็พอจะเดาออกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

"นี่วรรณหรือ"

"เออ! ฉันเอง ไม่ได้ติดต่อกันแค่เดือนเดียวแกจำเสียงฉันไม่ได้แล้ว
หรือไง"

"เดือนเดียวก็นานแล้วเหอะ แล้วที่โทรมานี้มีอะไรหรือเปล่า"

"โทรมาคุยเล่นไม่ได้หรือไง นี่เพื่อนโง่งง"

"คุยได้ๆ แต่เราไม่ได้คุยโทรศัพท์กันมาเป็นเดือนแล้วนี่นา ฉันก็เลยสงสัย"

กิริณาทวาดเบาๆ ขณะดันตัวเองลุกขึ้นนั่งเพราะถึงจะยังง่วงเงียอยู่ก็ไม่อยากหลับต่อแล้ว อีกทั้งดูท่าทีที่แล้วน่าจะต้องคุยกับ 'วรรณ' หรือ 'วรรณสา' เพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัยต่ออีกนาน

แต่...จะบอกว่าเป็นเพื่อนสนิทก็คงไม่ใช่เสียทีเดียวหรอก

ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองคนไม่ได้แนบแน่นขนาดนั้น เพียงแต่กิริณาต้องทำงานพิเศษมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายเรื่อยมาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยทำให้เธอมีเพื่อนสนิทน้อยมาก เพราะแทบไม่ได้ไปแชนก์เอาต์กับเพื่อนๆ ส่วนวรรณสาเองก็มีปัญหาเรื่องเงินทำให้จำเป็นต้องทำงานพิเศษไม่ต่างกัน

ดังนั้นทั้งสองคนจึงเป็นพวก 'หัวอกเดียวกัน' เวลาทำงานกลุ่มก็เลยต้องเกาะกลุ่มกันเอาไว้ หรือเวลาไม่ได้เข้าเรียนก็จะฝากให้อีกฝ่ายเก็บเอกสารหรือถ่ายเอกสารประกอบการเรียนการสอนให้จนกลายเป็นเพื่อนที่พูดคุยกันบ่อยที่สุด ถึงกระนั้นทั้งสองคนก็ไม่ค่อยได้รับรู้เรื่องส่วนตัวของกันและกัน

จะเรียกว่าเป็นความสัมพันธ์แบบ 'พียงพาทัน' ก็คงไม่ผิดนัก

นับตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัยมานานๆ ครั้งกิริณากับวรรณสาถึงจะติดต่อกันผ่านทางโทรศัพท์มือถือหรือแม้กระทั่งไลน์ส่วนตัว แต่ทั้งสองก็รับรู้เรื่องราวในชีวิตของกันและกันผ่านช่องทาง การติดต่อในโลกออนไลน์ ทั้งเฟซบุ๊กและอินสตาแกรมตามประสานทัวไปในยุคสมัยนี้

"ความจริงก็มีธุระนิดหน่อยแหละ"

"ว่า?"

"ฉันเห็นแกเขียนสเตตัสลงเฟซบุ๊กเมื่อคืนนี่ไง ชีวิตมันจะช่วยอะไร

ขนาดนั้นวะก็"

"เออ! ซวย...ซวยมาก ซวยจนฉันงงไปเลย"

เมื่อเพื่อนถาม 'ถูกจุด' ก็ธนาก็ได้ที่ระบายความเครียดที่ยังค้างคั่งค้าง ปกติหญิงสาวเป็นพวกไม่ค่อยระบายความรู้สึกหรืออึดอัดชีวิตส่วนตัวลงในโลกโซเชียลอยู่แล้ว สองสามวันถึงจะอัปเดตสเตตัสที่เพื่ออัปเดตให้เพื่อนรู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อวานหลังจากตงงานหมาดๆ เธอก็ทนไม่ไหว จนต้องเขียนระบายลงในเฟซบุ๊ก อีกทั้งยังประกาศหางานไปในตัวว่า หากเพื่อนคนไหนมีงานแนะนำให้ติดต่อเธอมาด้วย

"แล้วแกยังตงงานอยู่หรือเปล่า"

"ก็ยังตงอยู่นะสิ! ในกรุงเทพฯ ตอนนี้น้ำงานดีๆ หายากยิ่งกว่าทองคำซะอีก"

ก็ธนาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ในสภาวะที่เศรษฐกิจย่ำแย่เหมือนไร้หนทางแก้แบบนี้บริษัทมีแต่จะหาทางปลดพนักงานออก หากไม่จำเป็นก็คงไม่รับพนักงานเพิ่ม

"งั้นแกมาทำงานกับฉันมั้ยละ"

"แกมีงานให้ฉันทำหรือ งานอะไรวะ แกกลับไปอยู่สตูดิโอแล้วไม่ใช่หรือไง"

ก็ธนาถามด้วยความสงสัยและสนใจอยู่ในที่ หญิงสาวจำได้ว่าเมื่อสองเดือนก่อนบรรณสาธิตตงงานเหมือนกัน พอหางานทำไม่ได้ก็ตัดสินใจกลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่สตูดิโอซึ่งเป็นบ้านเกิดและเมื่อเดือนที่แล้วเห็นว่าได้งานใหม่เป็นพนักงานต้อนรับในโรงแรมหรูแห่งหนึ่งที่เพิ่งเปิดให้บริการ

"กิจการที่สตูดิโอ ฉันทำงานในโรงแรมประกายสวรรค์ โรงแรมเปิดใหม่ของที่นี่นะ เขายังต้องการพนักงานอีกหลายตำแหน่งเลยนะ ฉันเห็นว่าแกเคยทำงานด้านประชาสัมพันธ์ ตอนนี้อยู่ช่วยหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ เพิ่งจะลาออกไปตงงาน ฉันเห็นแกบอกว่าตงงานก็เลยอยากชวนมาทำ

ด้วยกัน"

"แต่สตูลก็ตั้งไกลอะแก"

กิริณายอมรับว่างานที่วรรณสาแนะนำมีความน่าสนใจ หากเป็นโรงแรมที่กรุงเทพฯ เธอคงไม่ลังเลใจที่จะไปสมัครงาน แต่นี่กลับอยู่ไกลถึงสตูล มันไม่ใช่ว่าเธอรังเกียจงานที่ต่างจังหวัด ทว่าตั้งแต่เกิดมาเธอใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ มาตลอด การย้ายไปทำงานที่โน่นก็เท่ากับว่าต้องเริ่มปรับตัวใหม่

"มันไกลก็จริงแต่เดินทางสะดวกนะ นั่งเครื่องบินเดียวก็ถึงแล้ว เดียวนี้ตัวเครื่องบินก็ถูกแสนถูก อีกอย่างแกก็ไม่มีภาระอะไรที่กรุงเทพฯ สักหน่อย มาทำงานที่สตูลจะเป็นอะไรไป"

"ก็จริงของแก" หญิงสาวเริ่มคล้อยตาม

"เปลี่ยนบรรยากาศบ้างเพื่อชีวิตแจะดีขึ้น ที่โรงแรมนี้เขาให้เงินเดือนสูงกว่างานที่กรุงเทพฯ ด้วย แถมอากาศดีมาก ทะเลก็สวย มีนักท่องเที่ยวแต่ไม่ถึงกับพลุกพล่าน ยังได้บรรยากาศสงบๆ แล้วทำงานที่นี่ก็ไม่ต้องห่วงเรื่องที่อยู่เพราะเขามีหอพักพนักงานให้ด้วย แกมอยู่ห้องเดียวกับฉันก็ได้"

"แกนี่สมกับเป็นพนักงานต้อนรับจริงๆ ชายงานชะจนฉันอยากจะเป็นไปสตูลเดี๋ยวนี้เลย" กิรณาแซวเพื่อนเพราะพอถูกอีกฝ่ายโน้มน้าวใจเธอก็เริ่มอยากไปทำงานที่สตูลบ้างแล้ว

"ฮะๆๆๆ ฉันแค่อยากให้แกมาทำงานด้วยกัน"

"แต่ที่แกพูดก็น่าสนใจ อยู่ที่นี่ฉันก็แข็งจริงๆ นั่นแหละ แต่เดี๋ยวฉันคอนเฟิร์มอีกทีนะ ขอปรึกษาน้องชายก่อน แกก็รู้ว่าน้องชายฉันเกรงขนาดไหน ฉันไม่อยากจะมันอยู่กรุงเทพฯ คนเดียว"

"กัณฑ์มันก็จะเรียนจบแล้วไม่ใช่หรอ มันก็คงรู้ว่าอะไรเป็นอะไรมากขึ้นแล้วมั้ง"

"เหมือนจะดีขึ้น แต่อาทิตย์ที่แล้วก็เพิ่งไปติดกับคู่อริ"

"แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่าเนี่ย"

"หัวแตกเย็บหลายเข็มอยู่เหมือนกัน"

จากนั้นก็รอกันก็ถือโอกาสอัปเดตชีวิต เธอเล่าถึงวีรกรรมของน้องชายตัวแสบให้อีกฝ่ายฟังเป็นการปรับทุกข์ เพราะการ์นต์เป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เธอลังเลใจที่จะไปทำงานที่สตูล จริงอยู่ว่าอีกฝ่ายใกล้จะเรียนจบปริญญาตรีแล้ว น่าจะดูแลตัวเองได้ แต่การ์นต์ยังมีความเป็นวัยรุ่นนเลื้อยร่อน เธอกลัวว่าถ้าถูกรบกวนพรอคพวกมาหาเรื่องบ่อยๆ เข้า การ์นต์จะทนไม่ไหวแล้วมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับฝ่ายนั้นอีก

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

"เจ้! กินข้าว!"

ขณะกำลังเฝ้าที่กับวรรณสาอย่างออกรสออกชาติเสียงของการ์นต์ก็ดังทะลุประตูเข้ามาหลังจากที่เคาะประตูห้องดังตึ๊งๆ กันหลายครั้งเหมือนคิดว่าเธอยังนอนไม่ตื่น

"เออๆ เตี้ยวตามลงไป" ก็รอกันใช้มือป้องโทรศัพท์ขณะตะโกนบอกน้องชาย จากนั้นก็กลับมาพูดกับปลายสายต่อ "แค่นี้ก่อนนะ ฉันจะคุยกับน้องชายก่อนแล้วจะโทรไปบอกอีกที"

"โอเคแก" วรรณสารับคำ

ทั้งสองบอกลากันก่อนที่ก็รอกันจะลงจากเตียง เธอพับผ้าห่มเอาไว้เดินเข้าไปล้างหน้าแปรงฟันก่อนจะออกจากห้องนอนลงไปชั้นล่างในชุดนอนแบบเสื้อเชิ้ตความยาวคลุมต้นขาด้วยความเคยชิน

บ้านของก็รอกันเป็นบ้านสองชั้นขนาดกลาง ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ เขตปริมณฑล และพ่อกับแม่ของเธอซื้อไว้เมื่อเกือบสิบปีที่แล้วซึ่งที่ดินยังราคาไม่สูงมากเหมือนทุกวันนี้ทำให้บริเวณบ้านยังมีพื้นที่สำหรับจัดสวนสวยๆ นอกจานี้ยังได้รับการดูแลรักษาอย่างดีทำให้ดูร่มรื่นน่าอยู่

"วันนี้ไปอารมณ์ดีอะไรถึงได้ตื่นมาทำอาหารเช้าให้คนอื่น"

กิริณามองน้องชายเกรที่ปกติในวันเสาร์แบบนี้มักจะนอนตื่นเกือบเที่ยง เพราะอีกฝ่ายทำงานพิเศษเป็นนักร้องในคลับ แต่ละคืนกว่าจะหมดคิวร้องเพลง ก็เกือบตีหนึ่ง กว่าจะกลับถึงบ้านก็เกือบตีสอง บางวันมีเรียนก็แทบจะลุกไปเรียนไม่ไหว นี่ยังดีที่การ์นต์ยังพยายามรักษาเกรตเฉลี่ยไว้ได้ในระดับที่น่าพอใจจนเธอเองยังแปลกใจว่าน้องชายทำได้ยังไงทั้งๆ ที่ความประพฤติ น่าเป็นห่วงออกขนาดนี้

"สิบโมงนี่ก็ไม่เช้าแล้วนะเจ้"

การ์นต์กระแทกเสียงที่คำว่า 'เจ้' เหมือนจงใจประชด ทั้งสองไม่ได้มีเชื้อสายจีน แต่การ์นต์กับเพื่อนสนิทอย่างพศินจงใจเรียกกิริณาแบบนี้ เพราะเหมาะกับบุคลิกของกิริณา

"แต่ปกติตื่นเที่ยงนี่นา"

"เมื่อคืนกลับเร็วนะ แล้วผมเห็นว่าเจ้ไปเมามาก็เลยทำของกินแก้แค้นให้"

กิริณาทำหน้าที่แปลกใจเมื่อมองอาหารหลายอย่างที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ ทั้งยำรสจัดจ้าน ทั้งต้มแซ่บ และยังมีส้มตำกับไก่ย่างของโปรดเธอด้วย ทว่าพอนึกอะไรบางอย่างได้ก็จ้องน้องชายอย่างไม่ไว้ใจ

"อย่าบอกนะว่าไปทำเรื่องไม่ดีมาถึงได้มาทำดีกับฉันกลบเกลื่อน"

"โห! ปากอย่างนี้อ่าแตกเลย... ยึดคืน"

ว่าแล้วการ์นต์ก็ทำท่าจะยกชามต้มแซ่บไปเก็บเป็นลำดับแรก แต่กิริณารีบคว้าตัดหน้าเอาไว้ก่อน เพราะนอกจากน้องชายเธอจะปากเสียแล้วยังเป็นคนพูดจริงทำจริงด้วย

"ถ้าไม่ซึกไปแล้วไป ฉันถามเพราะระแวงนี่นา แกมันทำวีรกรรมไว้เยอะ"

"แล้วเมื่อคืนนี่เจ้เป็นอะไรถึงเมากลับมา ยังเฮิร์ตเรื่องไอ้พี่อี้อยู่อีกเหรอ" การ์นต์เปลี่ยนใจไม่ยึดกับข้าวคิน เขาเดินไปนั่งที่เก้าอี้แล้วหยิบจานขึ้นมา

ทานอาหารฝีมือตัวเอง

"เปล่าหรือก เกรียดเรื่องงานเรื่องเงินนี่แหละ"

ก็คิดว่าพอลงเดินไปนั่งที่เก้าอี้ตรงกันข้ามแล้วเริ่มลงมือทานอาหาร ซึ่งเธอมั่นใจว่าอร่อยถูกปากแน่นอน การันตีไม่ค่อยเข้าครัวทำอาหาร แต่เป็นคนมีฝีมือ ทำอาหารน่าทาน และรสชาติเป็นเลิศ

"ผมบอกแล้วว่าสวยๆ อย่างเจ้หัดถ่ายรูปลูกๆ ลงเฟซบุ๊กหน่อย จะได้มีคนมาติดตามเยอะๆ แล้วรับงานรีวิวลินค้า รายไม่รู้เรื่องเลยนะ" น้องชายตัวดีแนะนำด้วยความหวังดี

"หุบปากเลยนะ ถ้าแกจะแนะนำแบบนี้"

"แต่เจ้เป็นคนเก่ง เดี่ยวก็หางานได้เองแหละ"

"พูดถึงเรื่องงานก็มีคนมาชวนไปทำงานใหม่แล้วแหละ แต่...มันไกลบ้าน"

"ที่ไหน"

"สตูล" เธอตอบแล้วมองน้องชายเหมือนอยากดูปฏิกิริยาของอีกฝ่ายไปด้วย "ที่นั่นมีโรงแรมหรูเปิดใหม่นะ เพื่อนฉันไปทำแล้วเวิร์กก็เลยโทรมาชวนฉันไปทำด้วยกัน"

"งานอะไรวะ คงไม่ใช่..."

"ไม่ใช่!"

ก็กรรรีบตอบก่อนที่การันต์จะพูดจบเพราะรู้ว่าการันต์คงไม่แค่วาระแวงว่าเพื่อนเธออาจชวนไปทำงาน 'อย่างไร' ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายก็น่าจะรู้ว่าเธอไม่มีทางไปทำงานแบบนั้นเด็ดขาด

"งานด้านประชาสัมพันธ์ อยู่เบื้องหลังการโปรโมตเพื่อดึงลูกค้าท่องเที่ยว ก็เป็นงานฝ่ายพีอาร์* เหมือนเดิมนั่นแหละ เห็นว่ามีหอพักพนักงานให้อยู่ฟรี แถมเงินเดือนก็ดีด้วย"

* PR (Public Relations) ฝ่ายประชาสัมพันธ์

"แล้วเจ็อยากไปมัยละ"

"ก็อยากอยู่ เฝื่อไปทำงานที่อื่นแล้วชีวิตมันจะดีขึ้น อยู่ที่นี่ก็เบื่อ
บรรยากาศเดิมๆ"

"งั้นก็ไปสิ เจ็ห้วงอะไร ผัวก็ไม่มีแล้ว"

"ปากแกเนียนะ ไอ้พิธีเป็นแค่แฟน ยังไม่ได้เลื่อนขั้นมาเป็นสามี!"

กิริณาล้องหนำน้องชายตัวดีเหมือนอยากเอาส้อมไปจิ้มตาอีกฝ่าย
เธอไม่เข้าใจเลยว่าการันต์จะพูดต๊อง เหมือนน้องชายที่เคารพรักพี่สาวบ้าง
ไม่ได้หรือไง ทำไมชอบใช้คำแรงๆ อยู่เรื่อย

"เออ ก็คล้ายๆ กันนั่นแหละ" อีกฝ่ายยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ "นี่ย่าบอกนะ
ว่าที่ไม่อยากไปทำงานเพราะเป็นห่วงผม โห! ตูถูกกันมาก ผมจะเรียนจบ
แล้วนะ โตะแล้ว ไม่ต้องมาห่วงหรอก"

"แกมันชอบก่อเรื่องนี่นา"

"ก็มีแค่เรื่องต๊องกันหรือเปล่า"

"นี่แกกล้าพูดว่าแค่เธอ... ต๊องกันจนห้ามเข้าโรงพยาบาลไม่เรียกว่าแค่
แล้วมั้ง"

"ไว้ผมจะระวังก็แล้วกัน ระยะเวลาหลังๆ ก็มีเรื่องน้อยลงแล้ว"

การันต์ยืนยันเพื่อให้พี่สาวสบายใจ เขารู้ว่ากิริณาเหนียวใจเพราะเข
ามาก ระยะเวลาหลังๆ เขาถึงได้พยายามสร้างปัญหาน้อยลง และเขาก็โตะ
เป็นผู้ใหญ่แล้ว

"เจ็ไปทำงานที่สตูลก็ตี จะได้อู่ห่างไอ้ฤกษ์มันเอาไว้ ผมไม่ไว้ใจมัน"

"ทำไม... มันจะทำอะไรฉัน!"

กิริณาหงุดหงิดเล็กน้อยเมื่อพูดถึงฤกษ์... คู่่อริของการันต์ที่เธอเคย
ตลบหลังมันมาแล้ว ถ้ามันยังคิดจะหาเรื่องเธอกับการันต์อีก เธอจะแจ้งตำรวจ
ไปถล่มมันถึงรังเลยคอยดู

"มันเคยประกาศไว้ว่ามันจะจับเจ็ทำเมีย ใครจะไปรู้ว่่วันหนึ่งมัน

อาจจะหน้ามืดบุกเข้ามาปล้ำแจ็กก็ได้" การ์นต์พูดที่เล่นที่จริง แต่เขาก็นึก เป็นห่วงกิริณายู่เหมือนกัน

ครั้งจะไปแจ้งความเอาไว้ก่อน ตำรวจก็จะบอกว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์นั้น ขึ้นจริง ไม่สามารถเอาผิดถูกซ์ได้ แต่ถ้าวรให้เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นจริงง มันก็สายไปแล้วไม่ใช่หรือไง

ในเมื่อเอาผิดถูกซ์ไม่ได้ก็ให้กิริณายู่ห่างๆ ฝ่ายนั้นเอาไว้ก่อนดีกว่า "เรื่องตั้งสามสี่ปีมาแล้ว มันคงลืมไปแล้วมั้ง ไม่เห็นว่ามันจะทำอะไร ฉันได้เลย"

"ห่างๆ มันเอาไว้ก่อนก็ดี..."

การ์นต์พูดเสียงเข้ม ไม่มีแววล้อเล่นเพราะเป็นห่วงพี่สาวจริงๆ

"ถ้าฉันไปทำงานที่สตูล แกอยู่กรุงเทพฯ คนเดียวได้แน่นอน" กิริณาถามย้ำเพื่อความมั่นใจ

"เออน่า! นี่เห็นผมเป็นเด็กสามขวบหรือวะ"

"แล้วอย่าหิ้วผู้หญิงมานอนที่บ้านนะ"

"รู้แล้วน่า เคยหิ้วมาซะที่ไหน โรงแรมใกล้ๆ ผับก็มี"

"ไอ้เลวว พุดแบบนี้จะให้ฉันไว้วางใจให้แกอยู่คนเดียวได้ยังไง!"

หญิงสาวแทบจะโบกศีรษะน้องชายด้วยความหมั่นไส้ แทนที่อีกฝ่าย จะบอกให้เธอสบายใจว่าไม่มีทางหิ้วผู้หญิงมานอนด้วยสุมสี่สุมห้า แต่กลับ พุดเหมือนจะพาเข้าโรงแรมแทนเสียอย่างนั้น

"ผมล้อเล่นโว้ยยย!"

บทที่ 2 บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์

เมื่อการันต์ยืนยันแล้วว่าอยู่กรุงเทพฯ คนเดียวได้ อีกทั้งยังรับปากว่าจะพยายามมีเรื่องมีราวกับฤกษ์และพรรคพวกให้น้อยลง ก็รณาก็ตัดสินใจมาทำงานที่สตูลตามคำชวนของวรรณสา โดยก่อนออกเดินทางสามวัน เธอได้โทรศัพท์กลับไปบอกนเฟิร์มกับเพื่อนซึ่งทางนั้นก็ยินดียิ่ง

'ประกาสสร' เป็นโรงแรมชื่อดังระดับห้าดาวและมีโรงแรมในเครือเกือบสิบแห่งกระจายอยู่ทุกภาคของประเทศไทย โดยมีศูนย์บริหารหลักอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นโรงแรมแห่งแรกที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน เพื่อให้โรงแรมแต่ละแห่งให้บริการและมีจุดมุ่งหมายไปในทิศทางเดียวกัน แต่จะมีการปรับเปลี่ยนรายละเอียดบางอย่างเพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในแต่ละท้องถิ่นด้วย นอกจากนี้ยังมีผู้บริหารจากกรุงเทพฯ แวะเวียนไปตรวจสอบการทำงานในโรงแรมแต่ละสาขาอยู่เนืองๆ เพื่อให้การบริการเป็นไปตามเป้าหมายที่วางเอาไว้ซึ่งแต่ละสาขาก็ได้รับการตอบรับจากลูกค้าเป็นอย่างดีมาตลอดโดยเฉพาะในช่วงเจ็ดปีที่ผ่านมา

สาขาที่สตูลเพิ่งเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการเมื่อสองเดือนที่แล้ว หลังจากที่มีการก่อสร้างและตกแต่งอยู่นานจนเสร็จสมบูรณ์ในทุกภาคส่วน

เพียงแค่เปิดบริการวันแรกก็เป็นที่จับตามองของประชาชน เพราะมีการเปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่ มีดาราชื่อดังมากมายมาร่วมงาน

ไม่เพียงเท่านั้นหลังเปิดตัวทั้งดารา เซเลบ และคนดังมากมายก็แห่มาเที่ยวพร้อมทั้งเช็คอินลงโลกโซเชียลจนกลายเป็นการประชาสัมพันธ์ไปในตัว แล้วไม่นานชื่อเสียงของโรงแรมแห่งนี้ก็แพร่สะพัดออกไปและกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งที่สำคัญของประเทศ

"แกพักอยู่ห้องเดียวกับฉันก่อนก็แล้วกัน"

วรรณสาเดินนำกิริณาเข้าไปในห้องพักพนักงานที่เธอย้ายเข้ามาอยู่ตั้งแต่เริ่มงานในโรงแรมนี้ อันที่จริงห้องหนึ่งต้องอยู่กันสองคน แต่พนักงานยังไม่เต็มทุกตำแหน่งทำให้ห้องนี้มีที่ว่างสำหรับกิริณา และหากกิริณาได้งานที่โรงแรมจริงๆ วรรณสาก็จะขอกับฝ่ายบุคคลให้กิริณามาพักห้องนี้

"แกพาฉันเข้ามาด้วยแบบนี้จะไม่เป็นไรใช่ไหม ฉันยังไม่ได้เป็นพนักงานที่นี่เลย"

"ที่นี้อนุญาตให้พาเพื่อนหรือญาติมาพักชั่วคราวได้"

"แต่ที่นี้ก็ดูแลพนักงานดีเหมือนกันนะ หอพักดูดีเขียว แดมยังแยกหอพักชายหญิงอีก"

กิริณากวาดสายตามองห้องพักพนักงานซึ่งเป็นห้องขนาดเล็ก แต่มีห้องน้ำในตัว เตียงเดี่ยวสองเตียง ตู้เย็น ตู้เสื้อผ้า เครื่องปรับอากาศ และโต๊ะทานอาหารเล็กๆ สำหรับสองคน แม้จะมีห้องให้อยู่ฟรี แต่พนักงานต้องเสียค่าน้ำและค่าไฟเองซึ่งกิริณาคิดว่าเหมาะสมแล้ว ไม่อย่างนั้นพนักงานก็คงใช้น้ำใช้ไฟยิ่งกว่าเป็นแขกที่มาเข้าพักจนปล่อยให้โรงแรมขาดทุนและอาจจะปิดตัวลงไม่ช้า

"ถ้าไม่แยกก็ว่านวยพอดีนะสิ คงมีคนยอมเข้าหากันจนไม่ทำงานทำการพอดิ เออ! ฉันฝากงานให้แกแล้วนะ อีกสองสามวันก็น่าจะรู้ว่าแกจะได้งานหรือเปล่า แต่ฉันว่าแกน่าจะได้ซัวร์จ"

"ฉันนี่ก็แอบใจร้อนเหมือนกันเนอะ เขายังไม่ตอบตกลงว่าจะรับเข้าทำงานหรือเปล่านั้นก็เดินทางมารอแล้ว" ก็รณพุดตืดตลก แต่คิดไปแล้วก็รู้สึกว่าตัวเองไม่ค่อยรอบคอบเท่าไร

น่าจะรอให้ทางนี้คอนเฟิร์มก่อนว่าได้งานจริงๆ เธอค่อยเดินทางมาที่นี้ก็ยังไม่วาย แต่ก่อนหน้าเธอคุยกับวรรณสาแล้ว เพื่อนก็ยืนยันเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าเธอจะได้งานแน่นอน เธอเบื่อกองเทพฯ อยู่แล้วก็เลยตัดสินใจรีบเดินทางมาที่นี้เพื่อหนีความวุ่นวายและมาพักผ่อนก่อนเริ่มทำงาน

"ถ้าไม่ได้งานก็ถือว่ามาพักผ่อนไงแก แต่ถ้าแกไม่เลิกงาน ยังไงแกก็มีงานทำอยู่แล้วแหละ" วรรณสาว่า "ถ้าไม่ได้งานประชาสัมพันธ์ก็น่าจะยังมีงานตำแหน่งอื่นๆ สำหรับแกอยู่นะ โรงแรมนี้เป็นโรงแรมใหญ่และเพิ่งเปิดไม่นาน ตำแหน่งงานยังไม่หนึ่งหรือสอง น่าจะยังมีตำแหน่งว่าง"

"ขอบใจแกมากนะ ถ้าไม่มีแก ฉันคงแย่"

"ไม่เป็นไรน่า แกกับฉันก็ลำบากมาด้วยกันนี่นา" เธอยิ้มบางๆ "มาไฟล์ต์เช้าขนาดนี้เหนื่อยปะ ถ้ายังไม่เหนื่อยฉันจะพาแกไปเที่ยวตามแลนด์มาร์กต่างๆ เป็นการพักผ่อนก่อนเริ่มทำงาน"

"ไฟแรงเกินน"

"ฉันว่างพอดีใจ วันนี้วันหยุดฉัน" วรรณสาตาเป็นประกายเหมือนอยากไปเที่ยวเสียเอง "แกจะได้รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของที่นี้ด้วยใจเวลามีนักท่องเที่ยวถาม แกจะได้ตอบเขาได้"

"ก็ดีเหมือนกัน จะว่าไปฉันก็ได้เที่ยวมานานแล้ว"

"ฉันรับรองเลยว่าแกจะต้องติดใจจนไม่อยากจะกลับกรุงเทพฯ"

"จ้าา"

โรงแรมบรรยากาศสวยงามและหรูหราสมกับเป็นโรงแรมห้าดาว ตัวตึกเป็นรูปตัวยูหันหน้าเข้าสู่ทะเล มีการจัดแต่งสวนหย่อมอย่างงดงาม

มีบันไดท่ามกลางดอกไม้ทอดยาวลงไปสู่ชายหาดซึ่งเป็นอีกจุดหนึ่งที่นักท่องเที่ยวชอบมาถ่ายรูป ยิ่งโรงแรมแห่งนี้ตั้งอยู่บนชายหาดที่ติดกับทะเลอันเงียบสงบก็ยังสามารถเห็นทิวทัศน์ได้รอบทิศทางและเป็นภาพที่สวยงามสะกดตา ก็ริเริ่มจินตนาการถึงบรรยากาศในยามพระอาทิตย์ขึ้นหรือพระอาทิตย์ตกดิน...หญิงสาวคิดว่าที่นี้คงงดงามเหมือนมีมนตร์สะกดเป็นแน่

"แกรอนันอยู่แถวนี้ก่อนนะ เตียวฉันไปเข้าห้องน้ำแป๊บหนึ่ง"

หลังจากที่พาเพื่อนสาวเดินชมรอบๆ โรงแรมแล้ววรรณสักก็พาอีกฝ่ายมานั่งพักที่ล็อบบี้ ส่วนตัวเองขอไปทำธุระส่วนตัวก่อน ก็ริเริ่มจ้องหน้ารับเบาๆ ก่อนจะมองหาที่ว่างแล้วเดินไปนั่งรอ เธอตั้งใจว่าจะส่งข่าวให้น้องชายรับรู้ผ่านไลน์ว่าเธอมาถึงที่หมายแล้ว และจะส่งรูปที่พักให้อีกฝ่ายดูด้วย

"ขอโทษค่ะ"

หญิงสาวกำลังจะนั่งลงบนโซฟาตัวหนึ่งแต่กลับมีผู้ชายอีกคนเดินมาจากอีกทางแล้วนั่งลงบนโซฟาตรงกันข้ามจนเธอไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะหมายตาที่นั่งเดียวกันทั้งๆ ที่มีโต๊ะว่างอยู่หลายตัว

"ไม่เป็นไรครับ ถ้าไม่รังเกียจจะนั่งด้วยกันก็ได้นะครับ ผมมาคนเดียว"

ชายหนุ่มบอกพร้อมรอยยิ้มเป็นมิตรทำให้ก็ริเริ่มพิจารณาใบหน้าของเขาพร้อมกับรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก...ผู้ชายคนนี้ดูหล่อเหลาโดดเด่น รูปร่างสูงใหญ่ราวกับนายแบบสากล ใบหน้าก่อนไปทางตะวันตกแต่พูดไทยชัดเจนนะ เธอเดาว่าเขาน่าจะเป็นลูกครึ่งไทยกับตะวันตกสักสัญชาติ

ยิ่งพินิจเครื่องหน้าของคนตัวสูงซัดๆ ก็ริเริ่มรู้สึกคล้ายจะเป็นลมราวกับถูกเสน่ห์กระแทกเข้าอย่างจัง นอกจากเขาจะรูปร่างดีมากอย่างคนที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอแล้ว ใบหน้าเขาก็ลงตัวราวกับถูกประติมากรมือหนึ่งบรรจงปั้นมา ทั้งดวงตาดำสนิทที่มีแพขนตาหนาล้อมรอบ เรียวคิ้วเข้มพาดเฉียงในองศาที่เหมาะสม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักลึกได้รูป

และใบหน้าคมคายมีแนวกรามคมเข้มแบบผู้ชายเต็มตัว

ทุกอย่างที่เป็นเขาช่างรับกันดีจนเธอไม่รู้จะบรรยายอย่างไรให้สมกับความหล่อเหลานี้...

ชายหนุ่มมีใบหน้าดูดีทำให้เขาดูน่าเกรงขามมากกว่าจะอ่อนโยน แต่เรือนผมสีน้ำตาลเข้มเป็นธรรมชาติก็ช่วยให้เขาดูดูดีน้อยลงเล็กน้อยที่สำคัญในเวลาที่เขายิ้ม... ความดูดีนั้นก็เหมือนลอยหายไปกับตา และถ้าจำไม่ผิดเธอก็คิดว่าเธอเคยเห็นรอยยิ้มที่มีเสน่ห์เหลือล้นอย่างนี้มาแล้ว

"ผมว่าผมคุ้นๆ หน้าคุณนะ เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่าครับ"

ร่างสูงเอ่ยถามขึ้นก่อนหลังจากที่ทั้งสองสบตากันหลายวินาที พอเขาถามอย่างนั้นก็เธอก็เริ่มมั่นใจขึ้นเรื่อยๆ ว่าเธอเคยพบกับเขามาแล้วจริงๆ และน่าจะเป็น... ในคืนนั้น

"ถ้าจำไม่ผิดเราน่าจะเคยเจอกันในผับแห่งหนึ่งที่กรุงเทพฯ นะคะ" หญิงสาวมองเขาเหมือนไม่แน่ใจนัก "คุณเป็นคนที่เขาไปช่วยฉันไว้ตอนที่ฉันถูกผู้ชายคนหนึ่งลวนลาม"

"ใช่คุณจริงๆ ด้วย" เขายิ้มกว้างด้วยความยินดี "โลกกลมจังเลยนะครับ"

"กลมจนน่าตกใจเลยค่ะ" เธอยิ้มตอบเขาเช่นกัน

"ผม 'เซซฐ์' นะครับ"

"ก็ธนาค่ะ เอ่อ...แต่เรียกก็ดีกว่านะคะ"

หญิงสาวบอกอย่างชัดเจนเมื่อเธอบอกชื่อจริงกับชายหนุ่มไปด้วยความลืมหืม เพราะเวลาทำงานเธอมักจะแนะนำตัวกับลูกค้าด้วยชื่อจริงก่อนเสมอจนเธอติดมาใช้ในการชีวิตส่วนตัว

"ยินดีที่ได้รู้จักนะคะขอบคุณก็"

"ยินดีเช่นกันค่ะ"

"เอ่อ...เพื่อนผมมาพอดี ฉันผมขอตัวก่อนนะ หวังว่าเราจะได้เจอกัน"

อีกนะครับ" ชายหนุ่มบอกเมื่อหันไปเจอเพื่อนต่างชาติที่กำลังเดินมา "คราวหน้าถ้าเราเจอกันอีก... ผมจะคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นพรหมลิขิตมากกว่า และผมคงต้องขอลี้นงข้าวคุณสักมื้อในฐานะเพื่อนใหม่"

"ถ้าเราบังเอิญเจอกันอีกครั้งจริงๆ นะคะ"

เชษฐียิ้มให้หญิงสาวก่อนจะเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อน ปล่อยให้กิรณายิ้มอยู่เพียงลำพัง เธอคิดว่าชายหนุ่มไม่ใช่แค่ผู้ชายหล่อเหลาแต่เขาช่างมีเสน่ห์จริงๆ และถ้าเป็นอย่างที่เธอพูด เธอก็จะไม่คิดว่าทั้งสองคนเจอกันเพราะ 'บังเอิญ' อีกแล้ว แต่จะแอบคิดเข้าข้างตัวเองว่านี่อาจเป็น 'บุพเพสันนิวาส'

"แก! ตะกี้แกคุยกับใครอะ"

วรรณสาเดินเข้ามาถามด้วยสายตาเป็นประกาย

"เขาบอกว่าชื่อเชษฐ์ ทำไมเหร"

"คุณเชษฐ์!"

วรรณสาพูดด้วยความตกตะลึง แววตาเปล่งประกายยิ่งกว่าเดิม กิรณาเดาว่าตอนแรกที่เพื่อนรีบเข้ามาถามเพราะคงเห็นว่า มีหนุ่มหล่อเข้ามาคุยกับเธอ แต่อาจจะไม่มั่นใจว่าเป็นใคร กระทั่งได้รู้ชื่ออีกฝ่ายจากปากเธอว่าแต่... ท่าทางแบบนี้หมายความว่าวรรณสา รู้จักเขามาก่อนอย่างนั้นหรือ

"นี่แกไม่รู้จริงๆ หรือแกลังไม่รู้กันแน่เนี่ย!"

วรรณสามองหน้าเหมือนจะถามว่า 'นี่เธอไม่รู้จักเขาได้ยังไง' ทำให้กิรณายิ่งงงไปหมด แล้วทำไมเธอจะต้องรู้จักเชษฐ์ด้วย ขนาดดาราดังระดับโลกประเทศยังไม่จำเป็นที่จะต้องรู้จักเลย

"คุณเชษฐ์เขาเป็นเจ้าของโรงแรมนี้ไง แกไม่ทำการบ้านมาก่อนเลยเหร แต่ช่างเถอะ! เต็มใจฉันเล่าให้ฟังก็ได้ แกโชคดีมากเลยนะที่ที่มาวันแรกก็เจอเขา เพราะปกติเขาไม่ค่อยอยู่เมืองไทยและเชื่อว่าใครก็เจอเขาได้ แต่มันก็ยังน่าคุยกับแกอีก เอ๊ะ! หรือว่าเขามาจีบแก ท่าทางเขาดูจะชอบแกมากอยู่นะ"

วรรณสาอธิบายและย้อนถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนกิริณาคิดว่าเพื่อนตั้งใจหาข้อมูลของเจ้านายละเอียดไปหน่อย รู้ไปถึงขั้นว่าเขาไม่ค่อยกลับเมืองไทยนี้ไม่ธรรมดาแล้ว

"จิบ้ำอะไร แกอะเพื่อแจ้อ" เธอบอกปัดแก้เขิน "ฉันกับเขาแค่เคยบังเอิญเจอกันที่กรุงเทพฯ ช่วงที่ฉันมีเรื่องเครียดๆ จนไปเที่ยวผับนั่นแหละ ฉันถูกผู้ชายลวนลาม เขาก็เลยเข้ามาช่วย"

"นิยายไปอี๊กกก!"

"คิดไปก็เหมือนอยู่นะ ถ้าฉันได้เป็นนางเอกนิยายสักเรื่องก็ขอพระเอกอย่างคุณเซซฐ์แล้วกัน" กิริณาทำหน้าที่เพื่อนอย่างไม่จริงจัง เพราะอยู่กับเพื่อนก็เลยกล้าเปิดเผยด้านบ้าง บอจ

"นางเอกเขาต้องเล่นตัวหน่อยสิยะ แกนี่อะไร ยินดีเกินไปมัย"

"เฮ้า! สมัยนี้แล้ว มัวแต่เล่นตัวก็อดนะสิ"

"เป้าหมายเด็ดขนาดนี้ก็เลยต้องรีบกระโจนเข้าไปสิละนะ"

"อะ...แน่นอน!"

"แกนี่เพื่อแจ้อกว่าฉันอีก ไปๆ ไปเที่ยวกันดีกว่า"

ว่าแล้ววรรณสาที่จุดมือกิริณาออกไปจากล็อบบี้เพื่อไปยังท่าเรือใกล้ๆ จะได้พากันไปเที่ยวตามเกาะต่างๆ ที่น่าสนใจโดยที่ทั้งสองไม่รู้เลยว่าบทสนทนาบางส่วนจะมีใครอีกคนได้ยิน...

วรรณสาพา กิริณาไปเที่ยวท่าเรือแล้วล่องเรือไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาในสถานที่ที่น่าสนใจ ทั้งเกาะต่างๆ และชมวิถีชีวิตชาวบ้านซึ่งคนขับเรือก็จะรู้เส้นทางอยู่แล้ว แม้จะไปหลายที่แต่ด้วยความที่เกาะต่างๆ อยู่ไม่ห่างกันมากเท่าไร ทำให้ใช้เวลาในการเที่ยวไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น และด้วยความที่วรรณสาเป็นคนในท้องที่ อีกทั้งยังมีน้องชายเป็นไกด์ท้องถิ่นนำเที่ยวทำให้เธอทำหน้าที่ไกด์ได้เป็นอย่างดี

ก็ธนาไม่เคยมาเที่ยวที่สตูลมาก่อน ส่วนใหญ่ถ้าลงใต้มาเที่ยวก็จะนึกถึงกระบี่หรือภูเก็ตซึ่งมีทะเลที่สวยงามและได้รับการประชาสัมพันธ์อย่างดีทำให้นักท่องเที่ยวมักจะพุ่งความสนใจไปที่นั่นจนหลายคนมองข้ามจังหวัดสตูลไป เธอเองก็เช่นกัน กระทั่งได้มาเห็นความงดงามของท้องทะเลที่นั่นด้วยสองตาของตัวเอง เธอถึงได้รู้ว่าที่นี่มีทะเลและบรรยากาศที่งดงามไม่แพ้ที่อื่นๆ เลย

จากที่ได้สัมผัสและฟังจากการบอกเล่าของวรรณสา ก็ธนาจึงพอจะรู้ว่าคนที่นั่นมีทั้งชาวอิสลามและชาวพุทธที่ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างลงตัว เน้นการท่องเที่ยวแบบวิถีชุมชน ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และปลูกฝังให้เยาวชนสำนึกรักถิ่นฐานบ้านเกิด แม้จะเปิดรับความเจริญแต่ต้องไม่ทำลายธรรมชาติ

พอบ่ายคล้อยวรรณสา ก็พาภิรดาแวะพักผ่อนข้าวที่โป๊ะกลางทะเลและเดินดูกระชังเลี้ยงปลาของชาวบ้าน จากนั้นก็พาเธอไปปิดท้ายทริปวันนี้ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งมีตำนานเล่าขานเรื่องบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ส่วนใหญ่ผู้คนในท้องถิ่นมักจะมาขอเรื่องสุขภาพ แต่ถึงจะเป็นเรื่องอื่นๆ ก็สามารถขอพรได้เช่นกัน

หากใครขอสิ่งใดแล้วสัมฤทธิ์ผลก็ต้องแก้บนด้วยแกงพะแนงตามความเชื่อของคนท้องถิ่น และหากผู้ขอพรไม่สะดวกมาแก้บนเองก็สามารถว่าจ้างให้ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้แกงพะแนงมาแก้บนแทนได้

"ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ นะแก!"

วรรณสายืนย่นหนักแน่นขณะมองบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดบ่อที่อยู่ตรงหน้าแล้วเห็นว่าคนที่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องการบนบานศาลกล่าวอย่างภิรดา เหล่มองเหมือนจะหาว่าเธอเป็นพวกมงาย

"ปีที่แล้วน้องชายฉันป่วยหนักมาก แม้มีกาอธิษฐานขอให้หายดี สองวันเท่านั้นแหละมันลุกจากเตียงพยาบาลลงมาวิ่งป้อเลย" วรรณสารีบเล่าเหตุการณ์ยืนยันความศักดิ์สิทธิ์ "อย่างฉันก็ตกงานจนหนักกลับมาพักผ่อน

ที่บ้าน พอมาอธิษฐานกับบ่อน้ำก็ได้งานทำที่โรงแรมแทบจะทันทีเลยนะ"

"บั้งเอิญหรือเปล่า"

"แกก็ลองขอตุลิตี ไม่ได้ก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร ช่วงนี้ดวงแกยิ่งช่วยซ้ำช่วยซ้อนอย่างกับตกนรกภูมิอยู่ด้วย บางทีไปอธิษฐานขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทำนองอาจจะเห็นใจจนช่วยเหลือแกก็ได้นะ"

กิริณากลอกตามองบนใส่คนที่พยายามจะโน้มหน้าเธอสุดชีวิต

"วิธีอธิษฐานก็ง่ายง่าย แค่ตักน้ำขึ้นมาพรมหน้าพรมตาแล้วก็ตั้งจิตขอพรแค่นั้นเอง"

"ฉันว่าแกอ้างว่าอยากพาฉันมาเที่ยวเพราะแกเป็นนายหน้าหาคนมาจ้างชาวบ้านทำแกงแพะมากกว่า" กิริณาจ้องหน้าเพื่อนอย่างจับผิดเมื่ออีกฝ่ายโฆษณาเกินจริงเสียเหลือเกิน

"โอ๊ย! นิ่งนี่! ฉันไม่ลงทุนทำขนาดนั้นหรอก ใช่ว่าค่าแกงแพะจะแพงจนฉันได้ค่านายหน้าซะเมื่อไหร่"

ถูกย้อนอย่างนั้นวรรณสาก็ทำเสียงแข็งสุดชีวิต

"ฉันแนะนำด้วยความหวังดี แก่ไม่เชื่อก็ตามใจ"

"อะๆๆ เดี่ยวจะเสียหน้าใจ งั้นลองดูหน่อยก็ได้"

ว่าแล้วกิริณาก็เดินไปที่บ่อน้ำที่อยู่ใกล้ที่สุดก่อนจะตักน้ำในบ่อขึ้นมาทำตามคำแนะนำของวรรณสาทุกขั้นตอน แต่ด้วยความที่หญิงสาวไม่เชื่อว่าบ่อน้ำธรรมดาคะทำให้คำขอสัมฤทธิ์ผลอยู่แล้ว เธอจึงขอพรเพื่อทำพิธีสูงขึ้นไปเลยเถิดว่าถ้าที่นี้ศักดิ์สิทธิ์จริงก็ขอให้เธอได้เซ็กซี่เป็นสามี!

"เรียบร้อย แกจะพากลับได้ยัง ตะลอนมาทั้งวัน เหนียวตัวจนอยากอาบน้ำจะแยแล้ว" ร่างบางเดินกลับมาหาเพื่อนที่ยืนรอหลังจากอธิษฐานขอพรกับบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์เรียบร้อยแล้ว

"พากลับก็ได้ แต่แกต้องบอกฉันก่อนว่าอธิษฐานอะไร"

"เรื่องอะไรจะบอก เขวากันว่าถ้าขอพรแล้วบอกคนอื่นมันจะไม่ขลังนะ"

"เฮ้อ! ไหนแกบอกไม่เชื่อไง"

"ก็ไม่ได้เชื่อไง ฉันเลยขอพรทำพิธีเล่นๆ"

"ว่า...?" ยิ่งกิริณาก็ยิ่งยอมบอก วรรณสาที่ยังอยากรู้

"ว่า..." หญิงสาวเว้นวรรคเพื่อกระตุ้นให้เพื่อนอยากรู้ อยากเห็นจนอีกฝ่ายมองเธอด้วยความหม่นไส้และอยากจับเธอเข้า "ถ้าที่นั่นศักดิ์สิทธิ์จริง ฉันขอให้ได้คุณเชษฐเป็นสามี"

"แรงมากก" วรรณสาพูดยิ้มๆ แล้วมองกิริณาด้วยสายตาหม่นไส้ เป็นที่สุด "นี่ถ้าเกิดว่าแกได้เขาเป็นสามีจริงๆ แกต้องให้ค่านายหน้าฉันนะ ที่พาแกมาเจอของดี"

"ถ้าฉันได้คุณเชษฐเป็นสามีจริงๆ ค่านายหน้าไม่ใช่ปัญหาอยู่แล้ว" กิริณายกไหล่แล้วพูดเล่นไปตามน้ำกับเพื่อนโดยไม่คิดจริงจัง "เขารวยขนาดนั้นก็ต้องเปย์เมียอยู่แล้วปะ"

"สาธุ! ขอให้แกได้คุณเชษฐเป็นสามีจริงๆ ฉันจะได้อาศัยบารมีแกบ้าง"

ขณะเดินออกไปท่ามกลางนักท่องเที่ยวอีกกลุ่มหนึ่งที่เพิ่งมาถึงไม่นาน ทั้งสองสาวต่างก็หัวเราะขบขันพลางพูดถึงอนาคตที่กิริณาจะได้เชษฐเป็นสามีว่าจะทำให้ชีวิตสุขสบายยังไงบ้าง และเป็นอีกครั้งที่พวกเธอไม่ทันสังเกตว่ามีใครอีกคนได้ยินบทสนทนาดังกล่าวและกำลังมองตามหลังพวกเธอไป...

วรรณสาไปกับกิริณากลับมาถึงโรงแรมในเวลาพระอาทิตย์ตกดินพอดี ทั้งสองคนไปทานอาหารเย็นที่โรงอาหารของพนักงาน จากนั้นซื้อของว่างเข้ามาไว้ทานที่ห้องเพื่อหิวตอนดึก เมื่อมาถึงห้องพักกิริณาก็รีบเข้าไปอาบน้ำเพราะเหนียวตัวตั้งแต่บ่ายแล้ว และในขณะที่นั่งรออาบน้ำต่อจากกิริณาอยู่นั้นวรรณสา ก็เล่นโทรศัพท์มือถือเข้ามาเวลาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าควรโทรไปย้ำเรื่องฝากงานให้กิริณา

"อะไรระคะ!"

พูดคุยกันอยู่หลายนาทีกว่าวรรณสาจะวกเข้าเรื่องงานของกิรณา แต่พอได้รับคำตอบจากปลายสายเธอก็ถึงกับถามเสียงดัง หน้าตาเคร่งเครียด และมีน้ำเสียงตกใจอย่างเห็นได้ชัดจนกิรณาที่กำลังเดินออกมาจากห้องนี้ รู้สึกได้ว่าสิ่งที่เพื่อนได้รับรู้ไม่น่าจะใช่ 'ข่าวดี' สักเท่าไร

"ทำไมรีบรับพนักงานใหม่ขนาดนี้ล่ะคะ"

หญิงสาวตั้งสติขณะเอ่ยถามและพยายามปรับอารมณ์ให้เย็นลง

"ค่ะๆ เตี่ยวรรณจะลองถามเพื่อนดู แต่ไม่รู้เขาจะทำหรือเปล่านั้นคะ เขาเรียนจบเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยดัง แถมงานที่เคยทำก็ดีมาก จะให้เขามาเป็นพนักงานเสิร์ฟมันก็ยังไม่ค่อยงั้นอยู่"

กิรณาเริ่มใจคอไม่ดี...วรรณสาคงคุยกับปลายสายเรื่องงานของเธอ แน่ๆ

"ขอบคุณค่ะ งั้นแค่นี้ก่อนนะคะ"

วรรณสาดวงสายแล้วถอนหายใจเบาๆ ก่อนหันไปมองกิรณาที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จและกำลังเช็ดผมอยู่บนปลายเตียง ดวงตากลมโตมองเพื่อน เหมือนรอให้อีกฝ่ายอัปเดต

"ฉันโทรไปย้ำเรื่องงานของแก แต่คนที่จะฝากงานให้บอกว่าเอชอาร์* รับพนักงานพิอาร์คนใหม่แล้ว"

วรรณสาถอนหายใจอีกรอบ เธออดสงสัยยากับฝ่ายนั้นแล้วว่าเพื่อนจะมาทำงานด้วย แล้วทางนั้นก็รับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ แต่สุดท้ายก็พลาดจนได้

"เหลือแค่ตำแหน่งพนักงานเสิร์ฟที่ห้องอาหารของโรงแรม"

กิรณาเงิบอย่างหนักใจและผิดหวัง ไม่ใช่ว่าเธอรังเกียจหรือดูถูกตำแหน่งพนักงานเสิร์ฟ แต่เธออยากทำงานตรงสายที่เรียนมา แล้วเธอก็

* HR (Human Resource) ฝ่ายบุคคล

ตั้งใจมาทำงานฝ่ายประชาสัมพันธ์จริงๆ

"แต่เขาบอกว่าจะดูตำแหน่งอื่นที่เหมาะสมกับแกให้ละ ถ้าตำแหน่งว่างเมื่อไหร่ก็จะเลื่อนแกขึ้นไปทำ แต่อันที่จริงถ้าแกไม่ติดเรื่องตำแหน่ง... พนักงานเสิร์ฟที่นี่ก็เงินเดือนโอเคเลยนะ บวกทิปเข้าไปก็เกือบสามหมื่น เพราะที่นี้ลูกค้าทิปหนัก ค่าที่พักไม่ต้องจ่ายด้วย ประหยัดเก่งอย่างแกอะ อยู่ได้สบาย"

"นี่แกจะหาว่าฉันงกทางอ้อมถูกมั๊ย"

"ไม่ใช่โวย! แค่วิเคราะห์ให้ฟัง"

"งั้นลองดูก็ได้ ไหนๆ ก็ตกงานอยู่แล้วนี่ ไม่เลือกงานไม่ยากจนนะ"

ก็ธนาพย์ก็หน้าอย่างปลงๆ แม้ว่างานที่ได้จะไม่ใช่ตำแหน่งที่เธอคาดหวังเอาไว้ แต่เธอก็จะลองทำไปก่อนเพราะไหนๆ เธอก็เดินทางมาถึงที่นี่แล้ว ที่สำคัญเธอยังไม่อยากกลับกรุงเทพฯ ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมๆ ด้วย อีกอย่างเงินเดือนบวกทิปของพนักงานเสิร์ฟก็ไม่ได้ชั่วร้ายอะไร เธอทดลองทำดูก็ไม่เสียหาย ไม่นานว่าทำไปไม่นานอาจมีงานลาออกจนมีตำแหน่งว่างที่เหมาะสมกับความสามารถของเธอก็ได้

บทที่ 3

บุพเพสันนิวาส

ห้องอาหารในโรงแรมประภาภัสสรหุราสมกับเป็นร้านที่ได้รับการพูดถึงในระดับประเทศ ที่เปิดบริการตั้งแต่เก้าโมงถึงสี่ทุ่ม ชุดพนักงานเสิร์ฟถูกออกแบบให้คล้ายกับชุดพื้นเมืองของชาวสตูลที่เรียกว่า 'เคบาย่า'* แต่ปรับให้สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่วเพื่อความสะดวกในการทำงาน

ชุดโทเนสีแดงเบอร์กันดีขับผิว ดีไซน์ชุดท่อนบนเป็นเสื้อแขนยาวสีส่วนคอกลมเผยกระดูกไหปลาร้า ท่อนล่างเป็นกระโปรงยาวกรอมเท้า และสวมกับรองเท้าส้นสูงสีดำ แม้จะไม่ได้เปิดเผยเนื้อตัว แต่ดีไซน์ที่เน้นรูปร่างและเข้ารูปค่อนข้างมาก อีกทั้งกระโปรงยังผ่าด้านหน้าขึ้นมาเหนือเข่าเพื่อให้เดินสะดวกเผยให้เห็นเรียวยาวนิดๆ ก็ยิ่งทำให้ดูเซ็กซี่และเข้ายวนอย่างมีระดับ เรียกว่าคนออกแบบทำการบ้านมาอย่างเต็มที่เลย

"โห! พนักงานที่นี่คัดรูปร่างหน้าตาด้วยปะเนี่ย"

กิริณาอุทานเบาๆ ขณะเดินเข้าไปในห้องอาหารกับบรรณสา...อีกฝ่ายบอกว่าจะพาเธอมาแนะนำกับ 'กรนุช' ผู้จัดการห้องอาหารแห่งนี้เพราะฝ่าย

* เคบาย่า (Kebaya) เป็นวัฒนธรรมการแต่งกายของผู้หญิงในจังหวัดสตูลที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ได้รับอิทธิพลจากประเทศอินโดนีเซียและมาเลเซีย ผลิตจากผ้าปาเต๊ะ ประดับตกแต่งด้วยดินต่าง ๆ ลูกบิด และผ้าลูกไม้

บุคคลรับเธอเข้าทำงานแล้ว

"แน่นอนสิยะ ไม่งั้นจะออกมาเบาะขนาดนี้หรือ ผู้บริหารที่นี้เขาเนี่ยบ
มากเลยนะ ห้องอาหารที่นี้ก็เป็นหน้าเป็นตาของโรงแรม แคมยังหรูหรา
ชะขนาดนี้จะให้อีแก้วอีคำมาเสิร์ฟไม่ได้หรอกนะ เขาคิดทั้งรูปร่าง หน้าตา
และวุฒิการศึกษาด้วย อย่างน้อยต้องไม่ต่ำกว่า ม.หก และภาษาอังกฤษ
ต้องได้"

'อีแก้วอีคำ' ของวรรณสาไม่ได้จะถูกคนที่ชื่อแก้วหรือชื่อคำ แต่มี
ความหมายในทำนอง 'ตาสีตาสา' หรือก็คือคนบ้านๆ ธรรมดาทั่วไปนั่นเอง
เพราะห้องอาหารแห่งนี้เข้มงวดกับการรับพนักงานไม่น้อย

"นี่ว่ามาสัครนางงาม อย่างฉันจะผ่านมาตรฐานมั้ยเนี่ย"

"แกก็ได้งานแล้วไง"

"แต่เชื่อแล้วละว่าคำตมาอย่างจริงจัง ดูแก้นั้นอย่างกับแก๊งนางฟ้า
สวยเวอร์!"

กิริณพยับเปิดไปทางพนักงานเสิร์ฟสามคนที่ยืนคุยกันขณะรอลูกค้า
เข้ามาในร้าน วรรณสามองตามสายตาของเพื่อนไปจึงรู้ว่า 'แก๊งนางฟ้า' ที่
อีกฝ่ายพูดถึงเป็นใคร

"อ้อ... นั่นนะ 'จิตรี' กับแก๊งของซี แต่แกอย่าไปยุ่งเลย"

"ทำไมหรือ ทำทางแกดูไม่ค่อยชอบแก้นั้นเลยนะ"

"ไม่ใช่ไม่ชอบ แต่ฉันได้ยินคนเมาท์กันว่านางชอบทำตัวเป็นควีนบีกับ
พนักงานคนอื่น ๆ ในห้องอาหารเพราะนางสวยสุด เป็นคนโปรดของผู้บริหาร
ถ้ามีใครสวยๆ หน่อยเข้ามาเป็นพนักงานเสิร์ฟก็จะโดนนางเขม่นเอา แกก็
ระวังตัวไว้ด้วยแล้วกัน" วรรณสาเตือนเพื่อนด้วยความเป็นห่วง

กิริณาอาจไม่ชอบหาเรื่องชาวบ้าน แต่ถ้ามีคนมาหาเรื่อง ฝิปาก
อย่างกิริณาก็ไม่น่าจะยอมใครง่าย ๆ เธอไม่ยอมให้เพื่อนถูกไล่ออกเพราะ
ไปมีเรื่องกับ 'ตัวแม่' ทั้งๆ ที่เพิ่งเริ่มมาทำงาน

"ไม่ห rokok ม่างงง ฉันไม่ได้สวยถึงขนาดจะให้ใครชม่นห rokok"

"ถ้าขนาดคุณเซ็กซี่ยังจำหน้าแก่ได้เพียงแค่ว่าเจอกันครั้งเดียว ฉันว่าแกก็ไม่มีธรรมดาห rokok" วรรณสาเบ้าปากใส่เพื่อนซี้ถ่อมตัว "แต่ถ้าแกจะผูกมิตรไว้ก็ไม่เป็นไร ยังไงมีเพื่อนก็ดีกว่ามีศัตรูแหละ"

"มาแล้วห rokok คนนี้ไซ้มีพนักงานคนใหม่ที่จะพามาแนะนำ"

ขณะสองสาวกำลังคุยกันอยู่นั้นผู้หญิงวัยสามสิบกลางๆ คนหนึ่งก็เดินเข้ามาหา แต่เห็นสายตาก็รีบหนีไปคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นกรนุช เพราะทั้งดูหน้าเคารพและเข้มงวดในเวลาเดียวกัน

"ไซ้คะคุณนุช วรรณฝากเพื่อนด้วยนะคะ" วรรณสาแนะนำ

กิริณารีบยกมือไหว้พร้อมรอยยิ้มมอบน้อม เมื่อพินิจแล้วกรนุชก็เป็นผู้หญิงหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง รูปร่างดีทีเดียวเพราะสวมชุดพนักงานของห้องอาหารได้สวยไม่แพ้แก๊งนางฟ้าเลย

"รูปร่างดี หน้าตาสะสวยไซ้ได้เลยนี่นา แต่งหน้าแต่งตัวเข้าหน้าน้อยคงจะสวยตะลึงเลยนะ เสียอย่างเดียวตัวเล็กไปนิด ไม่รู้จะมีชุดที่พอใส่ได้หรือเปล่า" กรนุชพูดพลางมองกิริณาไปด้วย "ได้ยินว่าจบปริญญาจากมหาวิทยาลัยดังในกรุงเทพฯ เลยไม่ใช่ห rokok ทำไมลู่ๆ มาทำงานเสิร์ฟที่นี่ละ"

กิริณามองหน้าวรรณสาเหมือนไม่รู้จะเริ่มเล่าจากตรงไหนดี

"ช่วงนี้ชีวิตยากก็พระศุภร์เข้าพระเสาร์แทรกหน้อยนะคะก็เลยอยากหนีบรรยากาศเดิมๆ ที่กรุงเทพฯ" วรรณสาเป็นฝ่ายเล่าแทนเพราะรู้จักและคุ้นหน้าคุ้นตากับกรนุชดี "วรรณก็เลยชวนมาเที่ยว ตอนแรกให้สมัครเป็นพ็อดาร์ แต่ทางเอชอาร์รับพนักงานคนใหม่มาแล้วก็เลยต้องมาเสิร์ฟแทน"

"ถ้าไม่เกียงว่างานมันอาจจะหนักหน้อย งานเสิร์ฟก็ไม่ได้แยห rokokนะ เงินเดือนก็พอไซ้ได้ แต่ขอให้ตั้งใจทำงานด้วย ไม่ใช่มาทำเล่นๆ แก่เปื้อนหรือว่าฆ่าเวลาเพราะฉันต้องเสียเวลาเทรนให้เธอ"

"ก็ไม่ทำเล่นๆ หรือค่ะ"

กีรณารับคำด้วยสายตามุ่งมั่นเพื่อให้อีกฝ่ายมั่นใจว่าเธอไม่ได้มาเล่นๆ กรนุชเห็นดังนั้นก็ยิ้มออก แม้จะยังไม่เห็นกีรณาทำงาน แต่ดูจากแววตาและท่าทางแล้วก็น่าจะพอใจอีกฝ่ายได้ในระดับหนึ่ง

"พนักงานเสิร์ฟคนใหม่หรือคะคุณนุช" จิตรีหันมาเจอกีรณาก็เดินปราดเข้ามาทักทายพลางมองกีรณาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าราวกับกำลังประเมินคู่ต่อสู้ก็ไม่ปาน

"ใช่... เธอมีปัญหาอะไรหรือ"

"จะไหวหรือคะ ท่าทางไม่น่าจะทำงานหนักได้ ตัวก็แค่นี้เอง"

"คนเราถ้าตั้งใจจริง ไม่ว่างานไหนก็ทำได้ทั้งนั้นแหละ" กรนุชว่า "ไม่ต้องรีบมาแหวะเพื่อนเลยนะ หล่อนเองนะตอนเข้ามาทำงานใหม่ๆ ฉันก็คุมเข้มและบ่นจนปากเปียกปากแฉะมาแล้ว"

"คุณนุช!"

จิตรีทำตาเขียวใสเมื่อถูกยอนให้อายต่อหน้าพนักงานใหม่ จากนั้นเธอก็เดินเซิดหน้าออกไป แต่ไม่วายหันกลับมามองท่าทีของกีรณาอีกหน แต่คนถูกมองก็ไม่ได้ให้ความสนใจเธอ

"อย่าไปใส่ใจจิตรีเลยนะ แม่นี่ก็ปากเสียและปากร้ายไปอย่างนั้นเองแหละ ใจจริงไม่มีอะไรหรอก" กรนุชว่าเพราะไม่อยากจะให้กีรณาไปมีเรื่องกับจิตรีและพองเพื่อนให้เสียสุขภาพจิต

"ก็ไม่ได้หรือคะ"

กีรณาบอกพร้อมรอยยิ้ม เธอไม่ได้อยากทำตัวเป็นนางเอกหรือตอบเพื่อเอาใจกรนุช แต่เธอเคยเจอรุ่นพี่ที่ทำงานเดิมจ้องจะหาเรื่องหนักกว่านี้ และเธอก็คิดว่าบางทีจิตรีก็อาจจะอยากเข้ามาทักทายเฉยๆ หรือถ้าจิตรีไม่ชอบหน้าเธอจริงๆ เธอก็แค่หลีกเลี่ยงไม่ยุ่งเกี่ยวกับอีกฝ่ายก็เท่านั้นเอง

จิตรีคงไม่เหมือนนางร้ายในละครที่จ้องหาเรื่องหรือคอยใส่ร้ายเธอ

หรือก

"งั้นก็ตามฉันมาที่ห้องแต่งตัวจะได้ไปเลือกชุดพนักงานไปเปลี่ยนและเริ่มเทรนนางาน"

"ฝากขายก็ด้วยนะคะคุณหนู"

กรนูซึ่มรับแล้วพยักหน้าให้กิริณาเดินตามไปทางด้านหลังห้องอาหาร ซึ่งมีห้องน้ำและห้องเปลี่ยนชุดของพนักงาน กิริณาจึงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินตามอีกฝ่ายไปอย่างไม่รีรอ

เธอยังรับตำแหน่งพนักงานเสิร์ฟและพร้อมจะเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว...

กรนูซึ่มเทรนนางานให้กิริณาอย่างหนักเพื่อให้เธอเรียนรู้งานได้เร็วที่สุด โดยวันแรกหญิงสาวได้เรียนรู้ทั้งการเดินทางถือถาดอาหาร การวางจานอาหาร และกิริยามารยาทต่างๆ ซึ่งเธอบอกเลยว่ามันไม่่ง่ายที่จะทำทุกอย่างได้แบบมืออาชีพและเป็นธรรมชาติ พอเข้าวันที่สองเธอก็ฝึกรับมือกับลูกค้าโดยมีเพื่อนพนักงานมาเล่นเป็นลูกค้า เพื่อจะได้เรียนรู้ว่าเมื่อเจอปัญหาต่างๆ เธอจะต้องรับมืออย่างไร

นอกจากนี้กิริณายังได้เรียนรู้วิธีจดจำเมนูไม่ให้ผิดพลาด เพราะบางครั้งลูกค้าก็มาด้วยกันหลายคนและอาจแย่งกันสั่งอาหาร ดังนั้นพนักงานจะต้องมีวิธีจดจำให้แม่น ไม่อย่างนั้นอาจเสิร์ฟอาหารผิดคนได้ แม้มันจะเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ถ้าจำได้ไม่ผิดพลาดก็จะสร้างความประทับใจให้กับลูกค้าได้

ไม่เพียงเท่านั้นหญิงสาวยังต้องพยายามท่องเมนูของร้านให้ได้ว่าแต่ละอย่างมีจุดเด่นอะไร รสชาติเป็นอย่างไร มีส่วนผสมหลักอะไรบ้าง จะได้แนะนำลูกค้าได้อย่างถูกต้อง

พอเข้าวันที่สามกิริณาถึงได้ลองเสิร์ฟจริงๆ โดยมีกรนูซึ่มคอยยืนมองห่างๆ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด พอเห็นว่าเธอเป็นงานแล้ววันที่สี่ถึงอนุญาตให้ทำงานโดยไม่ต้องมีใครกำกับซึ่งกรนูซึ่มชิมว่าหญิงสาว

เรียนรู้งานได้เร็ว ทำงานอีกสักพักอาจจะเลื่อนขั้นมาช่วยกรนูชเทรณงานให้รุ่นน้องได้

'ถ้าทำได้ก็ก็จะช่วยค่ะ แต่จุดนี้ก็ต้องเอาตัวเองให้รอดก่อน'

กิริณพุดทีเล่นทีจริงหลังจากเทรณงานวันที่สามทำให้กรนูชยิ้มขึ้น การได้เทรณงานกับกรนูชทำให้กิริณารู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนจริงจัง ตรงไปตรงมา ต่าหนิคนไม่ไว้หน้า แต่ใจดี...ซึ่งเธอก็เข้าใจว่าที่กรนูชดุคงเพราะอยากให้เธอทำงานได้ดี และการที่กรนูชมีบุคลิกน่าเคารพก็จะทำให้พนักงานคนอื่น ๆ ยำเกรง

"เป็นยังไงบ้างคะ คุณพนักงานเสิร์ฟ"

ตอนใกล้เวลาพักกลางวันวรรณสา ก็แวะเข้ามาทักทายก่อนจะไปทานอาหารกลางวันกับเพื่อน กิริณกำลังรับถาดอาหารไปเสิร์ฟก็ส่งรอยยิ้มมาจนพร้อมยิ้มให้เหลือให้อีกฝ่าย วรรณสาหัวเราะก่อนจะเดินออกไปหาเพื่อนที่รออยู่ เพราะตั้งใจจะมาทักทายสั้น ๆ ก่อนเดินไปที่โรงอาหารอยู่แล้ว

ส่วนพนักงานเสิร์ฟอย่างกิริณก็ไม่มีเวลาพักทานอาหารที่แน่นอน ส่วนมากมักจะทานก่อนหรือหลังช่วงพักกลางวันเพราะช่วงนี้ลูกค้าจะแน่นเป็นพิเศษพอๆ กับช่วงหกโมงเย็นถึงสองทุ่ม

หญิงสาวต้องทำงานสัปดาห์ละหกวัน เธอเลือกหยุดพักในวันอาทิตย์ และในแต่ละวันที่ทำงานสามารถนั่งพักในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ได้หากไม่มีลูกค้าในโซนที่ตนเองรับผิดชอบ หรือหากมีธุระสำคัญจริงๆ ก็อาจจะฝากเพื่อนร่วมงานให้ช่วยดูแลโซนของตนแทนไปก่อน

แม้งานเสิร์ฟจะไม่ใช่งานที่เรียนมา แต่พอได้ทำงานจริงๆ กิริณาก็เริ่มสนุกเพราะเป็นงานที่ไม่เคยทำมาก่อน และเธอได้เรียนรู้อะไรมากมายจากงานนี้

หญิงสาวเคยคิดว่าพนักงานเสิร์ฟก็แค่ยกอาหารมาเสิร์ฟ แต่พอได้ลองทำจริงๆ แล้วมันก็เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่ต้องใช้ทักษะและความสามารถ

อย่างน้อยๆ ก็ในเรื่องความจำและความอดทน

"เจอกันอีกแล้วนะครับ"

เสียงใครคนหนึ่งทักทายในตอนที่ยืนที่ภัตตาคารให้ลูกค้าโต๊ะหนึ่งเรียบร้อยแล้วและกำลังจะเดินกลับมาประจำจุดที่สามารถมองเห็นลูกค้าในโซนรับผิดชอบได้อย่างทั่วถึง... ร่างบางถึงกับชะงักฝีเท้า เธอเงยหน้าขึ้นมองต้นเสียง และพูดไม่ออกเมื่อเห็นเขากำลังยืนมองเธอพร้อมรอยยิ้ม

"คุณเชษฐ!"

หญิงสาวไม่คิดว่าจะได้เจอเชษฐที่นี่ มีหน้าซ้ำยังในเวลาทำงาน แต่คิดไปแล้วก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะเธอจำได้ว่าวรรณสาเคยบอกเอาไว้ว่าเขาเป็นเจ้าของโรงแรม และการที่เขาจะเดินเข้ามาในห้องอาหารของโรงแรมมันก็เป็นเรื่องปกติ เพียงแต่เธอไม่คิดว่าจะได้เจอเขาเร็วขนาดนี้

'คราวหน้าถ้าเราเจอกันอีก... ผมจะคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นพรหมลิขิตมากกว่า และผมคงต้องขอลี้น้ำคุณสักมือนะเพื่อนใหม่'

คำพูดของเชษฐลอยเข้ามาในความคิด ก็จินตนาการว่านี่ไม่ใช่พรหมลิขิต แต่มันเป็นบุพเพสันนิวาสต่างหาก และเธอจะไม่คิดว่าเขาเป็นแค่เพื่อนใหม่ แต่เขาอาจจะเป็น 'เนื้อคู่' เลยก็ได้

"ไม่คิดเลยนะครับว่าเราจะได้เจอกันอีกแล้ว"

ชายหนุ่มยิ้มยินดีทำให้ใบหน้าหล่อเหลาดูสว่างไสวเจิดจ้าพาให้คนมองแทบจะหน้ามืดตาลายเพราะถูกเสน่ห์ของเขาไปรยเข้าเต็มๆ

"ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันค่ะ" ก็จินตนาการอย่างเก็บอาการแม้จะรู้สึกดีใจที่ได้พบกับเขา "แต่...ฉันเป็นพนักงานในโรงแรมนี้แล้ว มันคงไม่แปลกที่เราจะเจอกันในเมื่อคุณเป็นเจ้าของโรงแรม"

"ผมยังไม่ได้แนะนำตัวเลยนะ"

เขาเลิกคิ้วเหมือนจะถามว่าเธอรู้ได้ยังไง

"เอ่อ... ก็ฉันจะเป็นพนักงานที่นี่ ฉันก็ต้องทำการบ้านบ้างสิคะ"

กิริณารีบแก้ตัวอย่างชดเชย แต่ยิ่งแก้ตัวก็ยิ่งเหมือนเอาเชือกมัดคอตัวเอง

"แต่ว่าฉันไม่ได้ตั้งใจจะมาสมัครงานเพื่อดักเจอคุณนะคะ"

หญิงสาวรีบออกตัวอย่างแรงเพราะกลัวว่าเชษฐฐ์จะคิดไปไกล กิริณาคิดว่าผู้ชายระดับเขาคงมีผู้หญิงอยากทำความรู้จักมากมาย ไม่แปลกหากเขาจะคิดว่าเธอเป็นหนึ่งในนั้น แต่เธอตั้งใจมาทำงานที่นั่นก่อนจะรู้ว่าเขาเป็นเจ้าของโรงแรมนี้อย่างที่พูดจริงๆ ไม่ใช่แค่จะแก้ตัว

คำพูดนั้นทำให้ชายหนุ่มหัวเราะขบขัน

"ผมไม่ได้คิดอย่างนั้นเลยครับ เพียงแต่นึกถึงคำพูดของตัวเอง" เชษฐฐ์บอกจากใจจริง เขาคิดว่าท่าทีกิริณาดูซึ้งๆ เธอคงไม่วางแผนซับซ้อนเพื่อดักเจอเขา "ผมเคยบอกว่าถ้าเราได้เจอกันอีกครั้ง ผมจะคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นพรหมลิขิต และผมจะขอเลี้ยงข้าวคุณสักมื้อในฐานะเพื่อนใหม่"

ชายหนุ่มยิ้มในสิ่งที่เขาเคยบอกและทำให้กิริณามองเขาอย่างคาดไม่ถึง
นี่เขาพูดจริงๆ เหรอเนี่ย...

"แต่ฉันเป็นพนักงานในโรงแรมของคุณนะคะ แถมยังเป็นแค่พนักงานเสิร์ฟคงไม่เหมาะถ้าฉันจะไปทานข้าวกับคุณ" กิริณาบอกอย่างเกรงใจเพราะคิดว่าเจ้าของโรงแรมอย่างเขาอาจรังเกียจเธอ

"ถ้าเกรงใจผมก็ไปทานกันที่อื่นสิครับ ผมเป็นคนพูดคำไหนคำนั้นนะ อีกอย่างมันไม่เกี่ยวเลยว่าคุณกับผมจะอยู่ในฐานะอะไร เราเป็นมนุษย์เท่ากันครับ และไม่แปลกที่ผมจะเป็นเพื่อนกับคุณ"

ทุกประโยคที่ออกจากปากเชษฐฐ์ทำให้กิริณายิ้มด้วยความประทับใจ เขาไม่ได้เป็นเพียงผู้ชายหล่อเหลาและเป็นสุภาพบุรุษที่เคยยื่นมือเข้ามาช่วยเธอ แต่เขายังเป็นคนจิตใจดีอีกต่างหาก

'ถ้าที่นั่นศักดิ์สิทธิ์จริง ฉันขอให้ได้คุณเชษฐเป็นสามี'

กิริณานึกถึงคำพูดของตัวเอง แล้วจู่ๆ ก็ปลื้มขึ้นได้ว่า...หรือบ่อน้ำที่ว่าจะศักดิ์สิทธิ์อย่างที่วรรณสา 'โฆษณา' เอาไว้จริงๆ แต่มันจะไม่เหลือเชื่อเกินไปหน่อยหรือ!

"ฉันเข้าใจแล้วค่ะ"

"ไว้นัดกันอีกทีนะครั้น คุณไปทำงานเถอะ คุณหนูแอบมองมาทางเราแล้ว เต๋ยว่าคุณจะถูกดู" เชษฐพูดที่เล่นที่จริง กิริณาจึงหัวเราะเบาๆ เพราะคิดว่าเขาคงรู้จักนิสัยพิถีพิถันของกรนุชมาบ้างไม่มากก็น้อย

ร่างบางเดินไปประจำจุดสำหรับพนักงานเสิร์ฟ เธอยกมือไหว้กรนุชแทนการขอโทษแม้ว่าเชษฐจะเป็นฝ่ายเข้ามาชวนคุยเอง แต่เธอก็ไม่ควรยืนคุยเล่นในเวลางาน กรนุชเห็นว่าเธอรู้ว่าทำตัวไม่เหมาะสมจึงพยักหน้าเบาๆ แทนการบอกว่าครั้งนี้อุ่นๆ โลกให้ แต่ถ้ามีครั้งหน้าเธอจะถูกตำหนิอย่างแน่นอน

"ไม่เบาเลยนะ ทำงานแค่ไม่กี่วันก็อ้อยเจ้าของโรงแรมซะแล้ว"

จิตรีเดินเฉียดมาหาและเปรยขึ้นเบาๆ ทำให้กิริณาต้องหันไปมองทั้งๆ ที่เธอทำเป็นไม่สนใจคำพูดของอีกฝ่ายที่ลอยผ่านหูในเชิงจิกกัดมาโดยตลอด เพราะไม่อยากจะถือสาและคิดว่าจิตรีคงแหวะเล่นๆ แต่การกล่าวหาว่าเธอ 'อ้อย' เชษฐก็เป็นคำพูดที่รุนแรงเกินไปในเมื่อเชษฐเป็นฝ่ายเข้ามาคุยกับเธอเอง

สงสัยที่ย้ายวรรณบอกจะเป็นเรื่องจริง

กิริณาจำได้ว่าวรรณสาเคยบอกไว้ว่าถ้าพนักงานเสิร์ฟคนใหม่หน้าตาสะสวยก็จะถูกเขม่นเพราะจิตรีชอบทำตัวเป็น 'ควีนบี' เธอไม่คิดเลยว่าจะเจอกับตัวเองทั้งๆ ที่หลีกเลี่ยงการปะทะเสมอ

"ถ้าเมื่อกี้เธอไม่ได้ตามาด เธอก็น่าจะรู้ว่าคนที่เป็นฝ่ายอ้อยไม่ใช่ฉัน" หญิงสาวเปรยกลับไปลอยๆ โดยไม่มองหน้าอีกฝ่าย "เพราะคุณเชษฐ"

เป็นฝ่ายเข้ามาคุยกับฉันเอง"

จบประโยคนั้นก็รีบถอยห่างไปมองพร้อมรอยยิ้มบางๆ เพราะรู้ว่าจิตรีต้องทำตาลูกเป็นไฟใส่เธอแน่ และก็จริงดังคาด...สายตাজิตรีเหมือนอยากจะตรงเข้ามาบีบคอเธอไม่มีผิด

"ฉันว่าเธอไปทำงานเถอะ ไม่อย่างนั้นคุณหนูจะตุ้เอา มันไม่คุ้มหรอกนะ"

ก็รีบมองไปทางกรนูซซึ่งกำลังมองมาทางนี้ เพราะกรนูซรู้ว่าก็ริณาอาจถูกจิตรีเขม่นจึงแบ่งไซนรับผิดชอบให้ห่างกันเอาไว้ การที่จิตรีเดินเข้ามาหาเธอก่อนแล้วถ้าหากทั้งสองมีเรื่องมีราวกันขึ้นจริงมาจริงๆ ยังไงจิตรีก็เป็นฝ่ายผิดเพราะใครๆ ก็ต้องดูออกว่าจิตรีตรงเข้ามาหาเรื่องก็ริณา

จิตรีมองด้วยสายตาไม่พอใจแต่ก็ยอมเดินไปประจำจุดรับผิดชอบของตัวเอง ก็ริณาถอนหายใจเบาๆ พลังคิดว่าชีวิตเธอเริ่มจะดีขึ้นอยู่แล้วเสียแล้วแต่มันจะเสียก็เพราะมีเพื่อนร่วมงานอย่างนี่แหละ!

"เดี๋ยวก่อนก็"

ก็ริณากำลังจะเดินออกจากห้องอาหารหลังเก็บร้านเสร็จกรนูซก็เรียกเธอไว้ หญิงสาวหันไปมองด้วยความสงสัย ยังดีที่ตอนนี้ในร้านเหลือพนักงานไม่กี่คน ส่วนจิตรีและพรรคพวกก็รีบออกไปเพราะจะไปเที่ยวกลางคืนต่อ ไม่อย่างนั้นพวกนั้นคงได้เอาเรื่องนี้ไปปิ่นทาหรือจับตามองว่าเธอจะถูกตำหนิอะไร อันที่จริงก็ริณาก็ไม่ได้ใส่ใจคำพูดหรือสายตาของพวกนั้นหรอก แต่เธออดที่จะรำคาญไม่ได้ก็เท่านั้นเอง

"คุณหนูมีอะไรหรือเปล่าคะ"

"เรื่องเมื่อตอนกลางวันนะ"

ผู้จัดการห้องอาหารหน้าดูเกริ่นมาแค่นั้นหญิงสาวก็พอจะรู้แล้วว่าตนเองจะถูกตำหนิ เธอไม่รู้ว่านี่เป็นเรื่องเซซซึหรือเรื่องจิตรี แต่อาจจะเป็นทั้งสองเรื่องเลยก็ได้

"เอ่อ...ก็ขอโทษค่ะที่คุยกันในเวลางาน"

"ฉันไม่ได้อยากตำหนิเธอหรอก แต่ฉันแค่อยากเตือนเธอเรื่องจิตรีกรนุชพูดพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน "อย่ามีปัญหาอะไรกับแม่คนนี้เลย ปล่อยได้ก็ปล่อย ไปต่อปากต่อคำด้วยจะมีเรื่องกันเปล่าๆ"

ตอนแรกก็คิดว่าไม่เข้าใจว่าทำไมกรนุชต้องบอกให้คนอื่นเป็นฝ่ายยอม แต่ไม่บอกจิตรีให้เลิกหาเรื่องคนอื่นสักที กระทั่งได้ร่วมงานกันเธอถึงได้รู้ว่ากรนุชคงบอกฝ่ายนั้นจนอ่อนนอกอ่อนใจแล้ว และถึงแม้ปากจิตรีมักจะคอยหาเรื่องคนนั้นทีคนนั้ที แต่หล่อนก็ทำงานดี มีเพื่อนพนักงานเสิร์ฟที่สนิทกันหลายคน หากมีปัญหาทั้งนั้จนจิตรีลาออก เพื่อนๆ หล่อนอาจลาออกไปด้วยแล้วทางห้องอาหารก็คงจะลำบาก

กรนุชคงคิดว่าการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุด้วยการมาเตือนก็คิดว่าน่าจะได้ เพราะเตือนจิตรีไปฝ่ายนั้นก็คงไม่ฟังสักเท่าไร

"ก็เข้าใจค่ะ ที่จริงก็ก็พยายามแล้วนะค่ะ แต่เมื่อกลางวันจิตรีเขาก็พูดแรงไป"

"จิตรีนะหมายถึงคุณเชษฐัฐไว้ พอเห็นคุณเชษฐัฐเข้ามาคุยกับเธอก็คงจะเกิดการหึงหวงเป็นธรรมดา" กรนุชอธิบายให้ก็รณาเข้าใจ "นี่ขนาดเพิ่งเจอคุณเชษฐัฐได้ไม่กี่วันเองนะ"

ก็รณาจับฟังเงิบๆ แต่เธอก็พอจะเข้าใจว่าคาแรกเตอร์อย่างจิตรีที่จ้องเขม่นเธออยู่แล้ว พอเห็นผู้ชายที่ตนเองแอบชอบเข้ามาคุยกับเธออย่างสนอกสนใจก็คงจะยิ่งร้อนรุ่มจนทนไม่ไหว

หญิงสาวเคยคิดว่าในชีวิตจริงจะมีคนที่นิสัยเหมือนนางร้ายในละครหรือเปล่า แต่เธอลองสังเกตดูดีๆ ก็พบว่าบางคนก็เป็นยิ่งกว่านางร้ายในละครเสียอีกดังที่เห็นในข่าวมากมาย บางคนถึงกันตายเพราะความหึงหวง บางครั้งตบตีแค่เพราะมีปากมีเสียงหรือแข่งคิวกันในร้านอาหาร

พอมาเทียบกันแล้วจิตรีอาจจะดูเป็นคนธรรมดาไปเลยก็ได้

"จริงสิ! คืนวันอาทิตย์นี่อย่าลืมมางานแต่งของฉันด้วยนะ"

"อะไรนะคะ!"

ก็รณาทกใจเมื่ออีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่องคุยอย่างหน้าตาเฉย

"ทำไมต้องตกใจขนาดนั้น ฉันบอกว่าคืนวันอาทิตย์นี่อย่าลืมมางานแต่งฉันด้วย จัดที่โรงแรมนี้แหละ ธีมชุดแล้วแต่สะดวกเลย แต่แต่งตัวสวยๆ หน่อยก็ดีเพราะมีผู้ใหญ่มาร่วมงานหลายคน"

"ก็แค่แปลกใจนะค่ะ"

ก็รณายิ้มเอออๆ ที่ผลออกทานออกไปอย่างเหลือเชื่อ ทว่าแวตกลับแสดงความยินดีกับกรณูจากใจจริง แต่ที่เธอตกใจเมื่อครู่เพราะไม่เคยรับรู้เรื่องส่วนตัวของกรณูมาก่อนเลย ลูๆ อีกฝ่ายก็เชิญเธอไปร่วมงานแต่งงานที่จะมีขึ้นในเร็ววันนี้ เธอก็ต้องแปลกใจเป็นธรรมดา

"แปลกใจอะไรกันยะ"

"ก็นี่ว่าคุณนุชแต่งงานแล้ว หรือถ้ายังโสดก็ไม่น่าจะคิดเรื่องแต่งงานแล้วนะค่ะ"

หญิงสาวชี้แจงอย่างตรงไปตรงมา ตอนนี้กรณูน่าจะอายุราวๆ สามสิบห้าปี ปกติผู้หญิงวัยนี้น่าจะแต่งงานเกือบทุกคนแล้ว แต่ถ้ายังไม่ได้แต่งงานก็มีแนวโน้มว่าจะอยู่เป็นโสดยาว

"ยายเด็กคนนี่! ถ้าฉันคิดอยากจะแต่งงานบ้างไม่ได้หรือไง"

กรณูทำท่าว่าจะหยิกเพื่อนร่วมงานรุ่นน้อง

"แล้วที่ชวนเนียเพราะเห็นว่าเธอเพิ่งเข้ามาทำงาน ยังไม่รู้จักรใครไปร่วมงานอาจจะได้เจอคนมากขึ้น ไปเปิดหูเปิดตาบ้าง นี่ถ้ารู้ว่าชวนแล้วเธอจะทำหน้าตกใจใส่ฉันขนาดนี้ ฉันไม่ชวนดีกว่า"

"ก็แค่ออเวอร์แอ็กติ้งไปนั่นแหละค่ะ ยังไงก็ก็ต้องไปแสดงความยินดีกับคุณนุชอยู่แล้ว"

ว่างบางรีบยิ้มประจบเอาใจ กรณูข้อนให้เธอที่หนึ่งด้วยความหมั่นไส้

อาจเพราะได้ใช้เวลาด้วยกันในช่วงเทรนนานทำให้ทั้งสองสนิทใจกันมากขึ้น
ไม่อย่างนั้นกรนุชคงไม่ชวนเธอไปร่วมงานสำคัญ

ว่าแต่...ได้รับเชิญกระชั้นชิดแบบนี้เธอจะหาชุดไปร่วมงานทันไหมนะ!

บทที่ 4 จับไว้ให้อยู่หมัด

กิริณาไม่ได้เตรียมชุดสำหรับออกงานกลางคืนมาด้วย ครั้นจะให้
การันต์ส่งมาจากกรุงเทพฯ ก็อาจไม่ทันการณ์ แต่ยังมีโชคที่วีรณสาวรู้จัก
ร้านเช่าชุดสวยๆ จึงพากิริณาออกไปเช่ามาเตรียมเอาไว้ก่อน แม้จะเป็นร้าน
ต่างจังหวัดแต่ก็ได้ชุดสวยถูกใจและดูดีมีระดับไม่แพ้ร้านดังในกรุงเทพฯ

"ແຕ່ແຕ່ງຕ້ວອ້ຍງ່ານີ້ແລ້ວเหมือนพวกเซเลบชะมัด"

วีรณสาวออกปากชมเพื่อนสาวที่เดินเคียงกันไปทางห้องจัดงาน กิริณา
เป็นคนรูปร่างดี แม้จะตัวเล็กไปนิด แต่เมื่อสวมรองเท้าส้นสูงก็ช่วยให้
รูปร่างดูเพียวและสูงขึ้น คืนนี้เธอเลือกเดรสท่อนบนเปิดไหล่ มีสายคล้องแขน
สีหน้า ยาวหลัง ดูรุ่มรวยและเป็นลายดอกไม้เล็กๆ สีพาสเทลดูอ่อนหวาน
เมื่อสวมกับรองเท้าส้นสูงใสๆ เหมือนรองเท้าแก้วแล้วส่งให้เธอดงาม
ราวกับเจ้าหญิง ขณะเดียวกันก็ดูเซ็กซี่เข้ายวน

"คุณหนูต้องมองค้อนใส่แก็งแน่ๆ ที่มาสวยแย่งซีนเจ้าสาว"

"พูดซะฉันอยากกลับไปเปลี่ยนชุดเลยนะ ลืมไปแล้วหรือว่าแก็งเป็นคน
ช่วยเลือกชุดนี้ให้ฉัน" กิริณาจิกตาสีเพื่อนไปหนึ่งที วีรณสาวจึงหัวเราะ
ขบขันเพราะแก็งพูดหยอกเพื่อนไปอย่างนั่นเอง

"แหม! ฉันเลือกชุดนี้ให้แกเผื่อว่าแกจะเจอคุณเชษฐาในงานนี้ไง"

วรรณสาใช้ศอกกระทุ้งข้างเอวเพื่อนเบาๆ เป็นการหยอก หยิงสาวหัวเราะคิกเมื่อนึกถึงบรรยากาศตอนที่ยื่นเลือกชุดด้วยกันแล้วคุยถึงเป้าหมายอย่างเชษฐาไม่ยอมหยุด แม้กิริณาก็ไม่ได้จริงจังกับการจับชายหนุ่มอย่างที่คุยกัน แต่เธอก็ยอมเลือกชุดนี้เพราะชอบเป็นการส่วนตัวอยู่แล้ว

"ฉันนี่ว่าเธอจะไม่มาซะแล้วนะ เห็นป่นๆ ว่าเตรียมชุดไม่ทัน" กรนุชทักพร้อมรอยยิ้มขณะที่กำลังยื่นเคียงข้างเจ้าป่าวอยู่หน้าห้องจัดงานเพื่อรอต้อนรับแขก

"งานแต่งของคุณนุชทั้งทีก็จะไม่มาได้ยังไงคะ คุณนุชชุดสำหรับออกปากเชิญ"

กิริณابอกพลางยิ้มให้กับเจ้าป่าว เธอรู้ว่าเขาอายุน้อยกว่ากรนุชห้าปี เป็นคนใจดี ขี้เล่น สดใส และทำงานฝ่ายบัญชีให้โรงแรมนี้ เขาดูเป็นด้านตรงข้ามของกรนุชทุกอย่าง แต่ทั้งคู่ก็ดูมีเคมีที่เข้ากันได้ดี และดูรักกันมาก อาจเป็นไปได้ว่าต่างฝ่ายต่างเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปให้กันและกัน

"ยายก็ลงทุนควักกระเป๋าเช่าชุดสวยมางานนี้เลยนะคะ" วรรณสาว่า

"ขอบใจมากนะจ๊ะ ฉันขอให้งานนี้พวกเธอได้เจอหนุ่มๆ ที่ถูกใจด้วยก็แล้วกัน" กรนุชพูดแซวสองสาวที่ยังโสดที่เล่นที่จริง เธออาจเพิ่งรู้จักกิริณาได้ไม่นานแต่ก็รู้สึกถูกชะตากับเด็กคนนี้อย่างบอกไม่ถูก "มาถ้าयरูปกันดีกว่า แต่งตัวสวยขนาดนี้ ต้องมีรูปเก็บเอาไว้เยอะๆ นะ"

"ดีค่ะ วรรณจะได้อัฟลงเฟชบุ๊กด้วย"

สองสาวเข้าไปถ่ายรูปกับคู่ป่าวสาวด้วยความสดใส และวรรณสารก็ไม่มีลืมไหววนให้ช่างภาพช่วยถ่ายภาพจากโทรศัพท์มือถือของเธอเพื่อไปอัฟลงในเฟชบุ๊กอย่างที่ได้พูดเอาไว้

"สวัสดีค่ะคุณวิ คุณโอภาส"

หลังจากถ่ายภาพจนหน้าใจแล้วกรนุชก็หันไปเจอ 'ผู้หลักผู้ใหญ่' ที่

กำลังเดินเข้ามาในงาน วรรณสาจึงรีบสะกิดให้กิริณายกมือไหว้ซึ่งหญิงสาวก็รีบทำตามแม้จะไม่ว่าทั้งสองเป็นคนสำคัญอย่างไร

"ยินดีด้วยนะ"

ทั้งสองคนเข้ามาแสดงความยินดีกับคู่บ่าวสาว วรรณสากับกิริณาก็เลยขยับออกมาเล็กน้อยและหาโอกาสจะแยกตัวเข้างานเพื่อให้กรนุชกับเจ้าบ่าวได้มีเวลาถ่ายภาพกับแขกผู้หลักผู้ใหญ่

"จริงสิคะ ที่ห้องอาหารรับพนักงานใหม่มาเพิ่มอยู่คนหนึ่ง"

กรนุชเกริ่นถึงกิริณา แม้หญิงสาวจะไม่ได้มีตำแหน่งสำคัญในตอนนั้น แต่กรนุชก็อยากแนะนำให้พวกท่านรู้จักกิริณาเอาไว้เผื่อว่าในอนาคตจะมีตำแหน่งอื่นที่เหมาะสมกับความสามารถ

"นี่กิริณาค่ะ เพิ่งเข้ามาทำงาน แต่หน่วยก้านใช้ได้เลยนะคะ ฝึกไม่นานก็เก่งกาจเชี่ยวชาญ ยังหัวไวอีกต่างหาก นี่เรียนจบตั้งเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยดังในกรุงเทพฯ ด้วย ตอนอยู่กรุงเทพฯ ชีวิตเคร่งขรึมๆ ธรรมดาดีก็เลยอยากหนีมาทำงานต่างจังหวัดเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง เธอตั้งใจว่าจะมาสมัครตำแหน่งพ็อด แต่ฝ่ายเอชอาร์ดันรับพนักงานคนใหม่ก่อนก็เลยได้มาเสิร์ฟ เพราะอุตสาหะเดินทางมาแล้วนะคะ"

กิริณารีบยกมือไหว้ซึ่งผู้ใหญ่ทั้งสองก็ยกมือรับไหว้เธอเช่นกัน

"ท่านนี่คุณ 'วิภา' เป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวของเจ้าของโรงแรมนี้และคุณ 'โอภาส' ทั้งสองเป็นกรรมการบอร์ดบริหารของโรงแรมนี้ล่ะ" กรนุชแนะนำอย่างเป็นทางการ

กิริณาอดตื่นเต้นไม่ได้ เธอไม่คิดว่าจะได้เจอผู้ใหญ่ตำแหน่งใหญ่โตขนาดนี้

"คุณนุชออกปากแนะนำแถมยังชมเชยขนาดนี้ ท่าทางจะเก่งจนหาตัวจับยากจริงๆ" วิภามองกิริณาด้วยสายตาเอ็นดู กรนุชขบลิ้มใจแทนกิริณาอยู่ไม่น้อยที่เธออาจได้รับความเมตตาจากวิภา

"คนนี่นี่เองที่ฝ่ายเอชอาร์ออกปากว่าเสียชีวิต" โอภาสว่า "หน้าตา สะสวยทีเดียว"

"แหม...คุณโอภาส"

วิภาเหล่มองหนุ่มใหญ่ข้างกายด้วยสายตามึลศรัทธา เพราะโอภาสอายุ เกือบห้าสิบปี เป็นหนุ่มใหญ่ที่ยังดูดี เจ้าชู้พอตัว และด้วยความเจ้าชู้นี่เอง ถึงได้แยกบ้านกับภรรยามาเกือบสิบปีแล้ว แต่ที่ยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน ตามกฎหมายก็เพราะลูกและเรื่องของทรัพย์สินต่างๆ ที่ครอบครองอยู่

"ผมแค่ชมไปตามที่เห็น ไม่ได้คิดอะไรครับ อย่างผมด้วยสายตา แบบนั้น"

วิภาหัวเราะเมื่อโอภาสรีบออกตัวแรงเสียขนาดนั้น

"แล้วคิดยังไงถึงมาทำงานไกลถึงที่นี่ล่ะ" วิภาถามด้วยความสงสัย

"ก็ถูกเจ้านายเก่าลวนลาม แล้วเมียเขาก็เข้ามาเจอพอดี เขาหาว่าก็เป็นเมียชู้ ก็เลยลาออกนะคะ แล้วที่บ้านก็มีรายจ่ายค่อนข้างเยอะ ก็เลยต้องรีบหางานทำ ยายวรรณเลยชวนมาทำงานที่นี่คะ"

"งั้นก็อดทนทำงานเสริมไปก่อนแล้วกันนะ ถ้ามีตำแหน่งที่เหมาะสมกับหนูเมื่อไหร่ฉันจะดูให้"

วิภาออกปากกับกิริณา เพราะภรรยาซึ่งรับรองความสามารถขนาดนี้แสดงว่า ต้อง 'ไม่ธรรมดา' ปกติภรรยาจะไม่ชมใครง่ายๆ และไม่ใช่นคนที่จะฝากงาน ให้ใครหากไม่เห็นถึงความสามารถ

"ขอบคุณคะ"

กิริณารีบยกมือไหว้ขอบคุณ จากนั้นก็พูดคุยกันต่ออีกเล็กน้อยก่อน ที่วรรณสาจะหาโอกาสพากิริณาขอตัวเข้าไปในงานเพื่อให้วิภากับโอภาสได้ถ่ายภาพร่วมกับคู่ป่าวสาวบ้าง

งานฉลองมงคลสมรสคืนนี้เป็นปาร์ตี้แบบค็อกเทล สองสาวเดินหาโต๊ะ

ที่ว่างก่อนจะผลัดกันเดินไปตักอาหาร พอก็รณาทักอาหารเรียบร้อยวรรณสา จึงเดินไปตักบ้าง และในขณะที่หญิงสาวนั่งรอเพื่อนอยู่นั้นก็มีผู้ชายคนหนึ่ง เดินมาที่นั่งที่เก้าอี้ตรงกันข้าม แม้เขาจะไม่ขออนุญาตก่อนแต่เธอก็กลับยิ้ม ยินดี

เพราะเขาคือ... ผู้ชายที่บังเอิญเจอกับเธอบ่อยเหลือเกิน!

"เจอกันอีกแล้วนะครับ"

เชษฐทัตททายพร้อมรอยยิ้มมีเสน่ห์ทำให้กิริณายิ้มขบขันเพราะ เป็นเหตุการณ์บังเอิญครั้งที่สี่แล้วที่ทั้งสองได้พบกันและเขาก็ทักทายกึ่งตั้งใจ ย้ำความบังเอิญนี้ด้วยความขบขันเช่นกัน

"บังเอิญจังเลยนะคะ"

เธอแก้งัย้าทั้งๆ ที่ในใจคิดว่านี่ไม่ใช่ความบังเอิญ!

"ผมเคยบอกแล้วไงว่าการพบกันของเราสองคนไม่ใช่เรื่องบังเอิญ..."

ไม่พูดเปล่าแต่เชษฐยังสบตาหญิงสาวอย่างมีความหมายจนกิริณา ประหม่าอย่างบอกไม่ถูก ทุกอย่างที่เป็นเขามีเสน่ห์เหลือล้น... ไม่ใช่แค่ กับเธอ แต่ผู้หญิงทุกคนก็ต้องหวั่นไหวหากตกอยู่ภายใต้สายตาคมกริบคู่นี้ โดยเฉพาะเมื่อมีเหตุการณ์บังเอิญให้พบกันหลายครั้งราวกับบุพเพสันนิวาส ด้วยแล้ว

"ผมเป็นเจ้าของโรงแรมนี่ก็จริง แต่ผมเพิ่งจะมาที่นี่ครั้งแรกและอยู่ พักผ่อนหลายวัน ดั้งนั้นมันแปลกมากที่ผมจะบังเอิญเจอใครสักคน หลายครั้งภายในเวลาไม่กี่วัน"

"โชคชะตาคงเล่นตลกมั้งคะ"

"ผมว่าโชคชะตาคงอยากให้เราได้เจอกันบ่อยๆ มากกว่า"

ทั้งคำพูด รอยยิ้ม และสายตาที่ชวนให้หลอมละลายทำให้กิริณาคิดว่า เขาอาจกำลังจีบเธอ... พลันหัวใจที่เคยแห้งแล้งก็กลับมามีชีวิตชีวขึ้น อีกครั้งทั้งๆ ที่เธอเคยคิดว่าหลังจากเลิกกับธีรช เธอคงเช็ดเรื่องผู้ชายไป

พักใหญ่ แต่เขาคอนี้ซึ่งดูเปิดเผยและจริงใจกลับทำให้เธอหัวน้ไหลได้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

แม้กระทั่งกับแฟนเก่าอย่างริรัช...เธอก็ยังไม่เคยรู้สึกเช่นนี้เลย

"เมื่อที่คุณเซษฐ์บอกว่าเพิ่งจะมาที่นี่เธอคะ"

กิริณาทถามด้วยความสงสัย เพราะเขาเป็นเจ้าของโรงแรมนี้จะไม่มาดูแลความเรียบร้อยหรืออย่างไร แต่เธอก็คิดขึ้นได้ว่าคนรวยระดับมหาเศรษฐีหลายคนก็ไม่ต้องทำงานเอง แต่จ้างคนที่ไวใจได้มาดูแลแทน แล้วเซษฐ์ก็มีญาติผู้ใหญ่อย่างวิภาอยู่ในทีมผู้บริหาร เขาคงจะให้ท่านช่วยดูแลงานเหล่านี้

"ใช่ครับ ปกติผมจะทำงานอยู่ที่ต่างประเทศ เพราะเป็นช่างภาพแฟชั่นให้กับหลายแบรนด์ นานๆ ที่ถึงจะกลับมาเมืองไทยครั้งหนึ่ง แต่หลังจากนี้ผมตั้งใจว่าจะมาช่วยงานที่เมืองไทยมากขึ้น"

เซษฐ์เล่าอย่างไม่ปิดบัง จากนั้นเขาก็มองเธอพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

"ก็...ไม่รู้จักผมเลยเธอครับ"

หญิงสาวหัวใจเต้นแรงไปหลายจังหวะเมื่อชายหนุ่มเรียกเธอด้วยชื่อเล่น

"ที่ก็เคยบอกคุณว่าทำการบ้านเกี่ยวกับคุณเพราะได้เป็นพนักงานที่นี่ก็แค่ทำความรู้จักแบบผิวเผินให้รู้ว่าคุณเป็นใครเท่านั้นละ ไม่ได้อยาการู้ถึงขั้นต้องไปค้นประวัติคุณนี่คะ"

กิริณาเปลี่ยนมาใช้สรรพนามแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นบ้าง แม้จะหัวน้ไหลและประหม่าแค่ไหน กิริณาก็ยังตั้งสติตอบคำถามของเซษฐ์ได้อย่างสงวนท่าที แต่มันก็เป็นความจริงอย่างที่เธอพูด

ตั้งแต่วันที่ทั้งสองคนบังเอิญพบกันที่นี่แล้ววรรณสาก็บอกข้อมูลเกี่ยวกับเขาให้รับรู้ซึ่งเธอก็รู้ข้อมูลของเขาแค่นั้น และต่อให้เธอจะชอบเขามาก ทว่ายังไม่ได้คลั่งไคล้จนถึงขั้นเสาะหาข้อมูลมากกว่านั้น

ที่สำคัญก่อนหน้านี้ก็ริษยาเองก็ทุ่มเทความสนใจให้กับการเริ่มทำงานใหม่ด้วย แต่หลังจากคืนนี้... เธอตั้งใจว่าจะต้องลองหาประวัติของเขาอย่างละเอียดสักหน่อยแล้ว!

เชษฐ็ขอนั่งร่วมโต๊ะกับกิรณาและวรรณสาโดยไม่เกรงใจสายตาทองงานคนอื่นๆ ในงาน แม้เขาจะไม่ค่อยปรากฏตัวแต่หลายคนก็รู้จักเขาดี วรรณสาอดแปลกใจกับท่าทีของเขาไม่ได้เพราะปกติชายหนุ่มน่าจะมาเป็นเกียรติในงานครู่เดียวแล้วรีบกลับตามประสาคนใหญ่คนโต แต่นี่เขากลับนั่งคุยกับกิรณาอย่างไม่รู้เบื่อหน่าย

และเธอก็คิดว่ามีเหตุเดียวเท่านั้นที่รองรับการกระทำนี้ได้คือเขาสนใจเพื่อนเธอ!

หญิงสาวคอยสังเกตสายตาทที่เชษฐ็มองกิรณาตลอดเวลา และมันใจมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าเขาชอบเพื่อนเธอแน่แล้ว กระทั่งช่วงทำยามเขาก็ขอลี้กตัวไปพักหายแขกผู้ใหญ่ ในขณะที่สองสาวเห็นว่างานเลี้ยงใกล้จะเลิกแล้วจึงไปลากรณชว้าจะกลับ จากนั้นกิรณาก็ขอแวะเข้าห้องน้ำทำธุระก่อน

"คุณเชษฐ็เขาดูสนใจแก่มากเลยนะ"

วรรณสาทักอย่างอดใจไม่ไหวเมื่อกิรณาเดินออกมาจากห้องน้ำหลังทำธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว คนถูกทักจึงมองเพื่อนด้วยความสงสัยที่ลุ่มๆ อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมาแบบนั้น

"ยังจะมาทำหน้างอีก แกคิดว่าคนระดับคุณเชษฐ็จะขอมานั่งร่วมโต๊ะแล้วชวนแกคุยตั้งนานเพื่ออะไร และถ้าเขาแค่อยากจะหาเพื่อนคุยหรือเพื่อนร่วมโต๊ะด้วยก็ไม่จำเป็นต้องเป็นแกก็ได้เนี่ย ถ้าเขาไม่สนใจแก" วรรณสาพูดด้วยความหมั่นไส้ที่กิรณาตีหน้าซื่อตาใสใสเธอเหมือนไม่รู้เรื่องราว

"แกคิดนั้นจริงๆ เหรอ" กิรณาถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

ไม่ใช่ว่าหญิงสาวไม่รู้สึกละไร แต่เธอยังไม่อยากจะเข้าข้างตัวเองเกินไป

จนเที่ยวไปพุดกับเพื่อนว่าเซซุสสนใจเธอ เพราะถ้ามันไม่ใช่ เธอนั้นแหละ
ที่จะ 'หน้าแตก' จนหมอไม่รับเย็บ

"หรือแกไม่รู้สิ๊กละ" วรรณสามองตาเพื่อน "ฉันสังเกตสายตาก็เขามอง
แก...มันบอกได้ว่าเขาชอบแกซัดๆ เลย หรือว่าปอน้ำนั้นจะศักดิ์สิทธิ์จริงๆ
โห! แต่ก็เห็นผลเร็วเกินไปหรือเปล่า"

"บังเอิญมากกว่าละมัง"

"โลกนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญบ่อยขนาดนั้นหรอกนะ"

วรรณสาไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องบังเอิญบ่อยขนาดนี้

"แกอย่าเก็บอาการนักเลย ดีใจอยู่กับอกมา! นี่คุณเซซุสเลยนะ เจ้าของ
โรงแรมหลายสาขาในประเทศไทย รวยติดอันดับประเทศ แถมยังเป็น
ช่างภาพอิสระชื่อดังที่มีชื่อเสียงระดับอินเตอร์ด้วย"

"เพราะเขาเพอร์เฟกต์ขนาดนี้ไงละ ฉันถึงไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเอง"

"แต่เขาสนใจแกก่อน แกต้องจับเขาให้อยู่หมัดเลยนะ"

วรรณสายงส่งเสริมด้วยความหวังดี เทียบกันแล้วเซซุสเป็นผู้ชาย
แสนดีระดับพรีเมียมจนอดีตคนรักของกัณหาเทียบไม่ติดเลย หากปล่อยให้
เขาหลุดมือไปก็น่าเสียดายแย่

"ผู้ชายเพอร์เฟกต์ขนาดนี้เชื่อว่าจะตกถึงมือเราได้ง่ายๆ"

"ถ้าจับได้ง่ายขนาดนั้น ฉันก็จับไปแล้ว เขาเป็นคนนะไม่ใช่ปูโซปลา
จะได้จับกันได้ง่ายๆ"

"แสดงว่าแกก็อยากจับเขาอยู่เหมือนกันสินะ ตายแล้ว! เพื่อนฉันจะได้
เป็นแฟนเจ้าของโรงแรมอะ เลิศมากกก" วรรณสาทำท่าเคลิ้มฝันจนกัณหา
หัวเราะกับท่าทางโอเวอร์แ้ก่กึ่งตึงของเพื่อน

"มัวแต่ฝันเคลิ้มอยู่นั้น จะไปกันได้หรือยัง"

"แห่ม! ขอเคลิ้มหน่อยก็ได้"

จากนั้นสองสาวก็เดินออกมาจากบริเวณหน้าห้องน้ำ และพวกเธอแทบ

ชะงักฝีเท้าเมื่อเห็นว่าเยื้องจากห้องจัดงานเลี้ยงมีผู้ชายคนหนึ่งยืนล้วงกระเป๋าเหมือนกำลังมองหาใครสักคน

และเขาคอนันท์ก็คือ...เชษฐ!

"คุณเชษฐ์ยืนรอแกล้งเลย"

วรรณสาสะกิดกิริณาดด้วยความตื่นเต้นก่อนจะดึงแขนหญิงสาวเดินไปทางเชษฐ์โดยแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นเขา...หากชายหนุ่มยืนรอก็จริงใจ เขาต้องแสดงตัวแน่ และก็จริงดังคาด

"ก็ครับ!"

ชายหนุ่มเรียกขณะที่สองสาวกำลังจะเดินผ่านไป วรรณสารีบหยุดเดินแล้วดึงกิริณาเอาไว้ เธอแอบยิ้มกริ่มกริ่มกับกิริณาเมื่อพิศดูหน้าได้แล้วว่าเชษฐ์ยืนรอเพื่อนเธอจริงๆ

"เอ่อ...คืนนี้เราไปฟังเพลงกันต่อดีมั้ย"

คนตัวสูงชวนด้วยท่าที่ขีตเขินเล็กน้อยทำให้กิริณาหัวน้ไหลจนเฉลยยิ้มออกไปเพราะท่าทางเขาดูมีเสน่ห์อย่างไม้อาจบรรยาย และเธอไม่คิดว่าจะได้เห็นมุมนี้จากเขาเลย

"แหม! เดินมาด้วยกันสองคนแต่ชวนคนเดียวเลยนะคะ" วรรณสาจใจแซวเพื่อย้ำให้กิรินามั่นใจว่าเชษฐ์สนใจอีกฝ่ายจริงๆ เธอไม่ได้ยุยงส่งเสริมเพื่อนอย่างไรเหตุผลหรือมโนไปเอง

"คุณวรรณก็ไปด้วยกันนะครับ" เชษฐ์ชวนตามมารยาท

"วรรณล้อเล่นนะคะ" วรรณสาหัวเราะ เพราะรู้ว่าชายหนุ่มชวนแกล้งไปอย่างนั้นเอง "ให้คุณเชษฐ์ไปกับยายก็สองคนดีกว่าคะ วรรณต้องรีบกลับไปเคลียร์งานที่ห้อง"

วรรณสาเห็นว่าเป็นโอกาสดีที่ทั้งสองคนจะได้มีเวลาอยู่ด้วยกันตามลำพังก็รีบเปิดโอกาสอย่างไม่ลังเล แต่เหตุผลของเธอทำให้กิริณารับรู้ได้ในทันทีว่าเพื่อนจงใจผลักไสให้เธอไปกับเชษฐ์ เพราะวรรณสาเป็นพนักงาน

ต้อนรับ จะมึนงานอะไรมากมายให้ต้องรีบกลับไปเคลียร์ขนาดนี้

"แกไปกับคุณเชษฐนะก็ คุณเขาอุตสาห์ยื่นรอเพื่อชวนแกโดยเฉพาะ"

พูดจบวรรณสารก็เดินออกไป ก็ริณาไม่ทันตอบรับและไม่ทันปฏิเสธ ก็ถูกเพื่อนทิ้งให้ยืนอยู่กับเชษฐตามลำพังแล้ว เธอยอมรับว่าอยากทำความรู้จักกับเขา แต่ก็อยากมีเพื่อนไปด้วยกัน

หญิงสาวคิดว่ามันอาจจะเร็วเกินไปหากเธอไปกับเขาตามลำพัง

"ก็ลำบากใจที่จะไปกับผมหรือครับ"

ชายหนุ่มถามด้วยสีหน้ารู้สึกผิดราวกับคิดว่าตัวเองใช้อำนาจความเป็นเจ้าของโรงแรมบีบบังคับเธอ สีหน้าและสายตาแบบนั้นทำให้กิริณารับสายหน้าปฏิเสธเพราะไม่อยากให้เขารู้สึกแย่ และเธอเองก็ไม่เชื่อว่าไม่ออกไปฟังเพลงหรือทำความรู้จักกับเขาต่อ เพียงแต่เธออยากให้เพื่อนไปด้วย

"ผมขอโทษนะครับถ้าทำอะไรเหมือนมัดมือชก"

"ไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ ก็แค่อยากให้อายวรรณไปด้วย" กิริณาทอกเขาก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องคุย "แล้วคุณเชษฐจะพากี่ไปฟังเพลงที่ไหนต่อหรือคะ ก็ไม่รู้จักที่เกี่ยวที่นี้เลยนะ"

"ห้องวีไอพีของโรงแรมนี้ครับ เป็นห้องพักพิเศษของผมเอง"

เชษฐบอกพร้อมรอยยิ้มเมื่อหญิงสาวถามด้วยรอยยิ้มอ่อนหวานเหมือนอยากเปลี่ยนบรรยากาศและไม่อยากให้เขารู้สึกแย่ แต่คำตอบนั้นกลับทำให้กิริณาลังเลอีกครั้ง

แน่นอน... เธอคิดว่ามันเร็วเกินไปหากจะอยู่กับเขาสองต่อสองในที่ลับตาคนยามค่ำคืน

"ผมแค่อยากพากี่ไปฟังเพลงจริงๆ" เชษฐยืนยันว่าเขาไม่ได้ติดอกติดอกกับเธอ "ห้องนั้นวิวสวยมาก ผมคิดว่ากี่ย่าจะชอบ แล้วผมก็อยากโชว์ฝีมือผสมค็อกเทลให้กี่ยด้วย... ไม่ได้คิดอย่างอื่น"

"ก็ก็ยังไม่ได้ว่าอะไรนี่คะ"

"ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรก็ คุณเชื่อผมได้อย่างหนึ่งว่าผมจะไม่ทำอะไรผู้หญิงที่ไม่เต็มใจ"

เชษฐบอกอย่างหนักแน่น แววตาชัดเจนและมั่นคง ก็ธนาารู้สึกได้ถึงความเป็นสุภาพบุรุษของเขา เพราะครั้งหนึ่งชายหนุ่มก็เคยช่วยเธอไว้จากการถูกผู้ชายลวนลาม ถ้าเขาคิดจะฉวยโอกาสสักนิดอาจใช้ความประทับใจที่เธอมีให้เขามาขอเบอร์โทรศัพท์เธอ แล้วหาโอกาสชวนเธอไปสานต่อก็ได้ แต่เขาก็ไม่ทำ

ไม่รู้ว่เพราะคืนนี้ที่ธนาตี้มคืออกเทลไปหลายแก้วหรือเปล่า เธอถึงได้มีความกล้าในการตัดสินใจมากกว่าปกติ แต่ที่แน่ๆ คือเธอคิดว่าถึงแม้จะบังเอิญพบกับเชษฐหลายครั้ง แต่เธอไม่แน่ใจเลยว่าในอนาคตจะได้พบกับเขาอีกหรือไม่ แล้วตอนนี้เขาก็สนใจเธอ เธอเองก็สนใจเขา

หญิงสาวไม่ยอมยกเสียโอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกับเชษฐให้มากขึ้น ในที่สุดเธอก็เผยรอยยิ้มบางๆ และพยักหน้าตอบตกลงว่าคืนนี้เธอจะไปฟังเพลงกับเขา...ที่ห้องวีไอพี

บทที่ 5 ในห้องวีไอพี

'ห้องวีไอพี' ที่เซซฐ์พุดถึงอยู่บนชั้นสูงสุดของโรงแรม บนชั้นเดียวกันนั้น มีห้องอยู่อีกสามห้องเท่านั้นบ่งบอกได้ว่าเป็นห้องสุดพิเศษจริงๆ และขนาดห้องแต่ละห้องนั้นก็กว้างขวางมาก

วินาทีแรกที่ก้าวเข้าไปในห้องวีไอพีก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ภายในห้องกว้างกว่าที่เธอจินตนาการไว้ อีกทั้งยังถูกตกแต่งอย่างสวยงามหรูหรา และน่าอยู่ราวกับภาพถ่ายจากนิตยสารที่เธอเคยดู นอกจากนี้ยังมีทีวีทัศน์ที่งดงามที่สุดอีกด้วย...ภายในห้องมีทั้งโซฟาหนังแขก ห้องนอน ห้องน้ำ ห้องชมวีว และห้องครัวที่มีบาร์เล็กๆ เหมือนที่นี้เป็นห้องชุดสุดหรูของมหาเศรษฐีที่ไม่ปาน

"เห็นคุณบอกว่าห้องนี้เป็นห้องส่วนตัว แล้วคุณก็ไม่ค่อยได้กลับมาเมืองไทยด้วย...น่าเสียดายแย่เลยนะคะถ้าส่วนใหญ่แล้วห้องสวยๆ แบบนี้ต้องถูกปิดเอาไว้"

กิริณพุดหลังจากที่เซซฐ์พาเธอเดินชมห้องพัควีไอพีคร่าวๆ

"ผมก็บอกก็แล้วไงครับว่าหลังจากนี้ผมจะกลับมาช่วยงานที่เมืองไทย และคงจะเข้ามาอยู่ที่นี้บ่อยขึ้น ไม่อย่างนั้นผมก็คงไม่กล้าขอห้องพิเศษ

แบบนี้ไว้" เขายักไหล่เบาๆ

"แสดงว่าที่ผ่านมากุณวิกิทำงานหนักแยะเลยสิคะเพราะคุณวิต้องคอยดูแลงานที่นี้แทนคุณ"

หญิงสาวเห็นใจวิภา เพราะอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ แต่ต้องแบกรับงานที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ เซษฐได้ฟังก็นิ่งไปครู่หนึ่งเหมือนเขากำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นชายหนุ่มก็ยิ้มบาง ๆ ก่อนจะตอบเธอ

"ครับ" เขาตอบรับอย่างเสียมิได้ ก่อนจะรีบพาเธอเปลี่ยนเรื่องคุย "แต่เราอย่าเพิ่งพูดเรื่องงานกันดีกว่าเพราะผมอยากชวนคุณมาดื่มและฟังเพลงด้วยกันมากกว่า"

จบประโยคนั้นคนตัวสูงก็ตะขอสอกร่างบางเบาๆ แล้วพาเดินไปยังบาร์เล็กๆ ที่กั้นระหว่างครัวกับห้องรับแขก เขาเลื่อนเก้าอี้ทรงสูงหน้าบาร์ให้เธอนั่ง กิริยายิ้มขอบคุณเขา

"นั่งรอผมที่นี้เดี๋ยวนะ ผมขอไปล้างหน้าล้างตาก่อน"

เซษฐีบอกขณะยื่นเท้าขอบเคาน์เตอร์ ดวงตาสีดำสนิทมองหญิงสาวตัวเล็กที่นั่งห้อยเท้าอยู่กับเก้าอี้ทรงสูงเหมือนเด็ก สายตาเขาเต็มไปด้วยความสนใจและเอ็นดูเธออยู่ในที่

"ไม่กลัวว่าก็จะชนจนเดินดูห้องคุณหรือหิบนั่นนี่ยิบนี้จนตกแตกเธอคะ"

"ผมรู้ว่าก็ไม่ใช่เด็กดี หรือถ้าก็เกิดดีขึ้นมาจริงๆ ผมก็จะจับก็มาลงโทษเอง"

เซษฐเน้นคำว่า 'ลงโทษ' เหมือนกำลังมันเขี้ยวเด็กที่มีแว่วว่าจะ 'ชน' เหลือเกิน กิริยายังไม่ได้ถามด้วยซ้ำว่าคนตัวสูงจะลงโทษเธออย่างไร เพราะชายหนุ่มยิ้มเจ้าเล่ห์เหมือนหมาป่าเป็นเชิงข่มขู่ก่อนจะเดินเข้าไปทางห้องนอนเพื่อล้างหน้าล้างตาอย่างที่บอกกับเธอไว้

เขาคงไม่ธรรมดาแน่ๆ

หญิงสาวคิดในใจ ก็ธนาบอากับตัวเองว่าถึงแม้เซษฐ์จะเป็นสุภาพบุรุษ แต่เขาเป็นผู้ชายแพรวพราวเจ้าเสน่ห์ขนาดนี้ เธอต้องพยายามเรียกสติ เอาไว้ให้มากจะได้ไม่ถูกเสน่ห์หลอร้ายของเขา 'ล่อลวง' จนผลอปล่อยตัว ปล่อยหัวใจให้กับเขาจนเกินไป

"เดี๋ยวผมจะลองทำค็อกเทลให้ก็ชิมนะ แอลกอฮอล์อ่อนๆ ไซม์ย์ครับ"

เซษฐ์เดินกลับมาหาภิรดาอีกครั้ง ใบหน้าหล่อเหลาดูสดชื่นและ ผ่อนคลายขึ้นเมื่อได้ล้างหน้าล้างตา และนอกจากถอดเสื้อสูทออกไปแล้ว เขายังปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตอีกสองเม็ด แล้วดึงแขนเสื้อขึ้นมาจนถึงข้อศอก เพื่อลดความอึดอัดอีกด้วย ท่าทางสบายๆ ของเขาก็ยิ่งดูดีมากขึ้นจนน่าโมโห

ผู้ชายคนนี้จะดูดีตลอดเวลาเลยหรือไง

หญิงสาวนึกในใจด้วยความหมั่นไส้ แต่สายตาก็แอบมองคนตัวสูง ด้วยความชื่นชม และก่อนที่เขาจะรู้ว่าเธอแอบมองเขาด้วยความหลงใหล อยู่ นั่นเธอก็รีบเปลี่ยนเรื่องคุย

"ท่าทางคุณน่าจะชอบดื่มมะคะในห้องถึงต้องมีบาร์เหล่านี้ด้วย" ภิรดาถาม ขณะที่สายตาก็ยังมองชายหนุ่มที่กำลังผสมค็อกเทลให้เธอด้วยท่าทาง คล่องแคล่วราวกับเป็นบาร์เทนเดอร์

"นิดหน่อยครับ แต่ผมเป็นคนชอบดื่มคนเดียวหรือไม่ก็คนที่สนิท เท่านั้นก็เลยมักจะดื่มอยู่ที่ห้องมากกว่าออกไปดื่มที่ร้าน" เขาบอกสาเหตุ ที่ในห้องมีบาร์เหล่านี้เล็กๆ แบบนี้

"แต่ตอนที่เราเจอกันครั้งแรกเราก็เจอกันในผับมะคะ"

ประโยคนั้นทำให้เซษฐ์ชะงักไปเล็กน้อยเหมือนกับว่าเขาผลอพูดอะไร ผิดไป แต่ก็ก็เป็นเพียงครู่เดียวเท่านั้นก่อนที่เขาจะยิ้มให้กับเธอเหมือน ไม่มีอะไรเกิดขึ้นและเธอก็ไม่ทันสังเกต

"ตอนนั้นผมเพิ่งกลับจากต่างประเทศ เพื่อนก็เลยลากไปเที่ยว แต่ก็ ดีนะเพราะมันทำให้ผมได้เจอก็" เซษฐ์บอกขณะที่ดวงตาคมกริบจับจ้อง

ร่างบางไม่ยอมละสายตา เป็นกิริณาที่รู้สึกเขินอายจนประหม่าจึงเสมองไปทางอื่น "แล้วก็ละ วันนั้นทำไมถึงได้ไปเที่ยวผับคนเดียว"

"มันแปลกด้วยหรือคะที่ก็จะไปผับคนเดียว"

หญิงสาวไม่ตอบแต่เป็นฝ่ายย้อนถามเซซุ้ เพราะยังไม่แน่ใจว่าควรจะทำเรื่องส่วนตัวให้คนที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่นานฟังหรือไม่...ถึงแม้เธอจะไวใจเขาค่อนข้างมากก็ตาม

"ส่วนใหญ่คนที่ไม่เที่ยวผับมักจะไปกันเป็นกลุ่มมากกว่า" เขาวิเคราะห์ด้วยน้ำเสียงเรียบๆ "แล้วท่าทางของก็ดูไม่คุ้นเคยกับสถานที่แบบนั้นเท่าไร ผมเดาว่าก็คงไม่ค่อยได้ไปเที่ยวบ่อย...ใช่มั๊ย"

"ก็จริงค่ะ" หญิงสาวตอบรับไปตามความจริง

กิริณาไม่เคยคิดว่าผู้หญิงที่ไม่เที่ยวกลางคืนเป็นคนไม่ดี เพราะคนเราจะตัดสินกันเพียงแค่ว่าเรื่องแปลกนอกแบบนั้นไม่ได้ เพียงแต่ในฐานะของเธอตอนนี้...เธอเลือกที่จะไม่ไปเพราะต้องการประหยัดเงิน ใช้เวลาไปกับการนอนพัก และเก็บแรงเอาไว้ทำงานหาเงินมากกว่า

"แล้วเกิดอะไรขึ้น พอจะเล่าให้ผมฟังได้มั๊ย"

เซซุ้ถาม ดวงตาสีดำสนิทมองเธอด้วยความสงสัยและเป็นห่วงอยู่ในที่ราวกับพอจะคาดเดาได้ว่าเบื้องหลังของการไปท่องราตรีคืนนั้นของเธออาจมีปัญหากุ๊กกอนเอาไว้

"ช่วงนั้นชีวิตก็ค่อนข้างชวายนะคะ"

กิริณาเปิดใจเล่าในที่สุด หญิงสาวคิดว่าในเมื่อเธอลองเปิดโอกาสให้ตัวเองได้ทำความรู้จักกับเซซุ้แล้ว เธอก็น่าจะแชร์เรื่องราวในชีวิตให้เขาได้ฟังบ้าง บางทีความเห็นของเขาอาจบอกให้เธอรู้ได้ว่าลึกๆ เขาเป็นผู้ชายแบบไหน มีทัศนคติยังไง และเธอกับเขาจะเข้ากันได้หรือเปล่า

"ก็จับได้ว่าแฟนที่เพิ่งคบหาไม่นานนอกใจ" เธอทำหน้ามู๋เบาๆ "น้องชายก็ไปมีเรื่องกับคู่อริ แถมก็ยังถูกเจ้านายเก่าลวนลาม แล้วเมียเขา

ก็มาหาว่าก็เป็นเมียน้อยอีกต่างหาก ก็ทนไม่ไหวก็เลยด่าเขากลับไปแล้ว รีบลาออกจากงาน แต่ถึงไม่ลาออก เมียเจ้านายเก่าก็คงจะไล่ก็้อออกอยู่ดี"

ชายหนุ่มรับฟังเงิบๆ ขณะรินค็อกเทลที่ผสมแล้วใส่แก้วก่อนนำมัน มาเสิร์ฟให้กิริณา แม้เขาจะไม่ได้พูดอะไรแต่ใบหน้าหล่อเหลากับสายตาคม คูนั่นบอกได้ว่าเขาเห็นใจเธอ

"พอก็ไปเที่ยวผับ กะว่าจะฟังเพลงแก้เครียดสักหน่อยก็ดันถูกผู้ชาย ลวนลาม"

กิริณาหัวเราะขื่นๆ ให้กับโชคชะตาที่เลวร้ายของตัวเอง เซษฐ์ยังมองเธอ ด้วยสายตาเห็นใจมากขึ้นราวกับเขาโกรธแค้นโชคชะตาแทนกิริณาที่ถูก เล่นตลกกับชีวิตถึงขนาดนี้

"ว่าแต่...คุณคงไม่ใจร้ายมอมเหล้าก็่หรือกนะคะ" หญิงสาวถาม หยิ่งเชิงขณะมองค็อกเทลสีสวยที่ถูกนำมาวางตรงหน้า เธอไม่เอ่ยถามเรื่อง เครียดๆ จนเสียบรรยากาศอีกแล้ว

"ผมบอกแล้วไงว่าผมจะไม่ทำอะไรผู้หญิงที่ไม่เต็มใจ" เซษฐ์บอกยิ้มๆ แต่น้ำเสียงหนักแน่นและมั่นคง "ก็ลองจับดูสิครับ ผมผสมแอลกอฮอล์ ไม่มากหรือก ผมอยากรู้ว่าก็่ชอบหรือเปล่า"

กิริณายิ้มบางๆ ก่อนจะยกแก้วค็อกเทลขึ้นจิบอย่างช้าๆ โดยมี บาร์เทนเดอร์หนุ่มหล่อคอยมองเหมือนกำลังรอลุ้นผลว่ารสชาติของ ค็อกเทลที่ตนเองตั้งใจจะทำจะถูกใจเธอหรือไม่

"โอเคเล่นนะคะ คุณนี่เก่งรอบด้านเลยนะ" เธอชมจากใจจริง

"แต่คงยังไม่ได้ครึ่งหนึ่งของผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างก็่" คนตัวสูงมองเธอ ด้วยสายตาอ่อนโยน เขาวกกลับมาคุยเรื่องเธออย่างสนใจ "เหมือนมีใคร เล่นตลกกับชีวิตก็่เหมือนกันนะ"

กิริณาฝืนยิ้มอีกครั้งเพราะหญิงสาวรู้สึกได้ถึงความห่วงใยจากดวงตา สีดำคมกริบคูนั่น เธอเข้าใจว่าเซษฐ์คงอยากปลอบใจเธอ แต่เขาคงเป็น

คนพูดพลอบใจใครไม่เก่งนัก

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ อันที่จริงก็ก็ค่อนข้างชินกับชีวิตที่โศคร้ายแบบนี้แล้ว เพียงแต่ช่วงนี้มันกระหน่ำมาเกือบจะพร้อมกันไปหน่อย ก็ก็เลยรับมือไม่ค่อยทัน"

"แล้วคุณพ่อกับคุณแม่ล่ะ"

"ท่านเสียไปนานแล้วล่ะค่ะ ก็อยู่กับน้องชายแค่สองคน" เกิดความเสียขื่นหนึ่งอดีตใจ... โบทันหล่อเหล่าแสดงความกระอักกระอ่วนใจเหมือนเขาคิดว่าตนเองไม่น่าถามเรื่องสะกิดใจเธอ "แต่น้องชายก็ก็ใกล้จะเรียนจบแล้ว อีกหน่อยชีวิตก็คงเข้าที่เข้าทาง แล้วก็ก็น่าจะสบายใจขึ้น"

"ผมขอโทษนะที่ถามเรื่องนี้"

"ไม่เป็นไรค่ะ เรื่องผ่านมานานแล้ว ก็ทำใจได้แล้วล่ะ"

"แล้วก็...ไม่ต้องการใครสักคนมาดูแลบ้างหรือ"

"หมายความว่ายังไงคะ" เธอถามอย่างไม่เข้าใจนัก "มี 'เสียเลี้ยง' อะไรทำนองนี้หรือคะ ไม่เอาดีกว่าค่ะ ก็สู้ด้วยตัวเองมาขนาดนี้แล้ว อีกอย่างโลกนี้ก็ไม่มียะไรได้มาฟรีๆ หรือ มีคนมาเลี้ยงดูก็อาจสบายขึ้นแต่มันก็ต้องแลกกับอะไรหลายๆ อย่าง อย่างน้อยๆ ก็ก็ต้องนอนกับผู้ชายที่ก็ไม่ได้รัก"

"แล้วแฟนกับคนรักล่ะ" เขาถามต่ออย่างใจเย็นแต่กลับทำให้คนถูกถามชะงักเล็กน้อย "อย่างน้อยๆ ก็ก็จะมีคนไว้ปลอบใจหรือช่วยคิดแก้ไขปัญหาในเวลาที่เราเจอกับมรสุมแบบนี้ละ"

"ไม่ดีกว่าค่ะ คนที่เพิ่งเลิกไปก็ไม่เคยเห็นจะช่วยเหลืออะไรก็เลย แถมยังนอกใจจนก็จับได้คาหนังคาเขา ก็ว่าถ้าก็ไม่ว่างมาก ก็ไม่มีแฟนมาให้เป็นที่พึ่งตัวและหัวใจดีกว่า" หญิงสาวยิ้มขำ แต่เธอก็เคยคิดอย่างนั้นจริงๆ กระทั่งได้มาพบกับเขา เธอถึงได้เปิดใจลองศึกษาใครสักคนอีกครั้ง

"ก็พูดแบบนี้ผมใจฝ่อเลยนะ"

เชษฐีทำหน้าที่เหมือนถูกตัดกำลังใจ ที่แรกก็รณากำลังคิดในใจว่าคืนนี้ เธอจะได้เห็นเขาในหลายแง่มุม แต่ก็สะดุดกับคำพูดของเขาก่อน...เชษฐี บอกว่า 'ใจฝ่อ' เมื่อเธอบอกเขาในทำนองว่ายังไม่อยากมีคนรัก

นี่แสดงว่าเขากำลังคิดจะจีบเธอจริงๆ อย่างนั้นหรือ

ความจริงหญิงสาวก็พอจะรู้อยู่บ้างว่าเขาคงสนใจในตัวเธอ ไม่เช่นนั้น คงไม่ชวนมาดื่มต่อแบบนี้ ทว่าพอเขาสื่อมันออกมาด้วยคำพูดให้เธอได้รับรู้ก็ทำให้เธออดนั่งงั้นไปไม่ได้เหมือนกัน

กิริยาประสานสายตากับคนตัวสูงราวกับจะค้นลึกลงไปถึงหัวใจเขา และชายหนุ่มก็มองตอบเธอกลับมาราวกับจะบอกว่าเขายินดีให้เธอได้ค้นหัวใจ...วินาทีนั้นหญิงสาวหัวใจเต้นแรงไม่เป็นสำ ไบหน้าร้อนผ่าว เธอ ขยับตัวอย่างร้อนรนเล็กๆ และหัวนี้ไหวจนต้องรีบเปลี่ยนเรื่องคุย

"เอ่อ...คุณเชษฐีมีรอยแผลเป็นใต้ตาซ้ายด้วยหรือ"

ร่างบางถามเมื่อสังเกตเห็นรอยแผลเป็นเส้นเล็กๆ ที่ปรากฏบนใบหน้า หล่อเหลา...ไม่รู้ว่าที่ผ่านมาเธอไม่ได้คุยกับเขาใกล้ๆ แบบนี้หรือเพิ่งสังเกตเห็น แต่ที่แน่ๆ คือรอยแผลเป็นดังกล่าวไม่ได้น่าเกลียด แต่ตรงกันข้าม... มันกลับส่งเสริมลุคผู้ชายเข้มๆ ของเขาให้มีเสน่ห์เข้มข้นขึ้นไปอีก

"อ้อ...ใช่ครับ" เชษฐีตอบรับเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ ถ้าให้กิริยาเดาคือ เขาคงไม่ได้ใส่ใจการมีอยู่ของมันเท่าไรนัก "ผมได้มันมาตอนไปปาร์ตี้ กับเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย"

"ช่วงนั้นคุณคงไม่ใช่เล่นๆ เลยนะคะเนี่ย"

หญิงสาวถามปนขำเมื่อนึกภาพสมัยที่เชษฐีเรียนมหาวิทยาลัย ช่วงนั้น เขายังเป็นวัยรุ่น น่าจะเลือกร้อนพอตัว และคนอย่างเขาคงเป็น 'ตัวแสบ' ในกลุ่มเพื่อนแน่ๆ

"เกเรนิดหน่อยครับ"

เชษฐีตอบรับพร้อมรอยยิ้มเช่นกัน เพราะพอนึกไปถึงหลายวีรกรรม

ที่ทำในสมัยเรียนแล้วก็อดทำไม่ได้ แต่มันก็เป็นประสบการณ์ในชีวิตที่หล่อหลอมให้เป็นเขาในวันนี้

"แต่ไม่ถึงกับร้ายแรงอะไร แผลเป็นผมน่าจะเกลียดมากเธอ"

"ไม่เลยคะ มันทำให้คุณดูดี"

คำชมอย่างไม่มีท่าทีงะแง่งัดเขินหรือจงใจพูดเพื่อหว่านเสน่ห์ทำให้ชายหนุ่มเป็นฝ่ายชะงักและรู้สึกขัดเขินเสียเอง... ปกติไม่ค่อยมีใครพูดชมเขาตรงๆ ราวกับพูดเรื่องดินฟ้าอากาศอย่างนี้

"เพิ่งเคยมีคนบอกผมว่าแผลเป็นทำให้ผมดูดี" เขายิ้ม

"จริงๆ นะคะ"

กิริณายืนยิ้ม เธอยิ้มก่อนจะอธิบายน

"คุณเป็นผู้ชายเข้มๆ ดูดีแบบพวกมาเฟียในหนังหรือซีรีส์อะไรแบบนี้ พอมีแผลเป็นนิดหน่อยก็เลยทำให้ลุคผู้ชายของคุณดูเข้มขึ้นอีก แหม... ไม่ต้องมาถ่อมตัวหรอกคะ ผู้ชายอย่างคุณคงมีผู้หญิงชื่นชมมาเยอะแล้ว"

"แต่ไม่มีใครชมแล้วทำให้ผมรู้สึกดีเหมือนที่กัซิมเลยนะ"

"ถ้าคุณพูดจาทำนองนี้อีกสักสองครั้ง ก็จะได้คิดว่าคุณจีบก็แล้วนะคะ"

"ครับ..."

กิริณาพูดเล่นเพราะคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะหัวเราะหรือบอกรับตอบกลับมาแก้เขินบ้าง ทว่า... เซซฐ์กลับตอบรับตรงๆ ดวงตาคมกริบสีดำสนิทจับจ้องเธอราวกับจะบอกความในใจให้เธอรับรู้จนหญิงสาวเป็นฝ่ายหัวเราะแก้เขินเสียเอง

เซซฐ์เป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ แม้จะได้พูดคุยกันอย่างจริงจังไม่นาน เขากลับทำให้ผู้หญิงที่ไม่ค่อยคิดเรื่องมีแฟนอย่างกิริณายากเปิดใจเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับเขาได้อย่างไม่รู้เบื่อหน่าย

หัวใจดวงน้อยทั้งอบอุ่นและมีชีวิตชีวาเมื่อเธออยู่ใกล้เซซฐ์... ไม่ว่าชีวิตที่ผ่านมามีจะหนักหนาแค่ไหน แต่การได้พบเขาก็ทำให้หัวใจที่แห้งแล้ง

ของเธอเหมือนได้พบกับสายฝนที่เย็นฉ่ำอีกครั้ง

เชษฐีกับกิริณาต่างแซ่ร่องราวต่างๆ ในชีวิตให้อีกฝ่ายพังราวกับคนรู้จักที่ไม่ได้พบกันมานาน ทั้งสองพูดคุยกันอย่างถูกต้อง บทสนทนาดำเนินไปอย่างไม่มีสะดุด กระทั่งหญิงสาวจับค็อกเทลหมดไปสามแก้วเขาจึงชวนเธอออกไปจิบไวน์และเปลี่ยนบรรยากาศด้วยการไปนั่งที่ห้องชมวิวแทน

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไรและไม่รู้ว่าทั้งสองคุยกันไปกี่เรื่องแล้ว แต่ที่รู้คือแอลกอฮอล์ถูกเติมเข้าสู่ร่างกายเรื่อยๆ เพราะทั้งสองคุยกันอย่างเพลิดเพลินทำให้อารมณ์ผ่อนคลายเครื่องดื่มสลับไปโดยแทบไม่รู้ตัว กระทั่งไวน์แก้วที่สามใกล้จะหมด หญิงสาวถึงได้รู้สึกว่าตัวเองน่าจะเมาแล้ว

ร่างบางลุกขึ้นแล้วเปิดประตูกระจกใสออกไปที่ระเบียงด้านนอก เพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์และเพื่อให้สายลมอ่อนๆ ที่พัดผ่านมาสู่กายช่วยให้เธอสดชื่นขึ้น

"ไม่สนุกแล้วเหรอครับ"

คนตัวสูงเดินตามมายืนเคียงข้างหญิงสาว ดวงตาคมกริบมองกิริณาก่อนที่เขาจะทอดมองออกไปยังทิวทัศน์เบื้องหน้า...คืนนี้ทั้งดวงดาวและพระจันทร์ดูงดงามกว่าทุกค่ำคืน และเพลงไพเราะที่เปิดคลอทำให้บรรยากาศโรแมนติกราวกับฉากหนึ่งในละครที่ถูกจัดแต่งเอาไว้

"ก็แค่รู้สึกตัวเองเริ่มเมาแล้วก็เลยอยากออกมาสูดอากาศดีๆ นะคะ"

หญิงสาวหันไปยิ้มให้กับเชษฐี แม้จะรู้จักกันไม่นานแต่คืนนี้ทั้งสองคุยกันอย่างเปิดเผยราวกับว่ารู้จักกันมานาน...กิริณาไม่ใช่คนที่เปิดใจกับใครง่ายๆ แต่น่าแปลกที่เธอกลับเปิดใจให้เขาอย่างง่ายดาย อาจเป็นเพราะเธอรู้สึกถูกชะตากับเขา เธอชื่นชมเขา และเคยประทับใจที่เขาเคยมาช่วยเธอเอาไว้

"ผมขอโทษนะ ผมไม่คิดว่าก็จะเมอง่ายขนาดนี้ ผมก็เลยไม่ได้ห้าม"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ก็ต่างหากที่ไม่รู้จักประมาณตัวเอง"

กิริณามือเอียงให้เชษฐารู้สึกผิด เธอยังคงยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวาน ในเวลาที่เหมายายเช่นนี้ดวงตากลมโตก็ยิ่งดูมีเสน่ห์ เมื่อรวมกับริมฝีปากและ แก้มที่เป็นสีแดงปลั่งก็ยิ่งทำให้เธอทั้งน่ารักและเย้ายวน

"มีอะไรหรือเปล่าคะ" เธอถามเมื่อเห็นเขาเอาแต่มองเธอ

"เปล่าครับ ผมแค่รู้สึกเวลาที่เมาแล้วก็น่ารักมาก"

"คุณนี่พูดเหมือนจะจีบก็อีกแล้วนะคะ"

กิริณาทำหน้ามึนเหมือนขี้เกียจจะรับมือกับการโปรยเสน่ห์ของคนตัวสูง ทำให้เชษฐหวัหระกับท่าทางน่ารักของเธอ แต่เขาไม่คิดจะปฏิเสธเพราะ คืนนี้เขา 'ตั้งใจ' จีบเธอจริงๆ

"ก็ผมกำลังจีบก็จริงๆ นี่นา"

"คุณเชษฐ..."

เป็นอีกครั้งที่กิริณาทำอะไรไม่ถูกนอกจากเรียกชื่อชายหนุ่มเบาๆ เธอคาดเดาได้ว่าเชษฐคงสนใจในตัวเธอมาก และเธอเองก็สนใจในตัวเขา ไม่อย่างนั้นทั้งสองคงไม่ได้มาอยู่ในห้องสุดหรูแห่งนี้ด้วยกันตามลำพัง เพียงแต่เธอไม่คิดว่าเขาจะเป็นฝ่ายรุกจีบเธอก่อนอย่างไม่ยอมล่าถอย เช่นนี้... มันดูจะเป็นนวนิยายหรือละครเกินไปหรือเปล่าที่ผู้ชายระดับเขา มาจีบผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างเธอ

หญิงสาวไม่ได้ดูถูกตัวเอง แต่เธอมองโลกตามความเป็นจริงแบบที่ 'ไม่โลกสวย' จนเกินไปต่างหาก ถ้าเธอเป็นดาราระดับนางเอกที่ส่งเสริม เรื่องงาน เรื่องประชาสัมพันธ์โรงแรม หรือสร้างภาพลักษณ์ให้กับเขาได้บ้าง เธอคงจะไม่แปลกใจ แต่นี่เธอเป็นเพียงพนักงานเสิร์ฟในโรงแรมของเขา เท่านั้น

มันจะเป็นไปได้ยังไงที่ผู้ชายอย่างเขาจะหลงรักเธอ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625710.html>